

ဝိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mgyoer.com

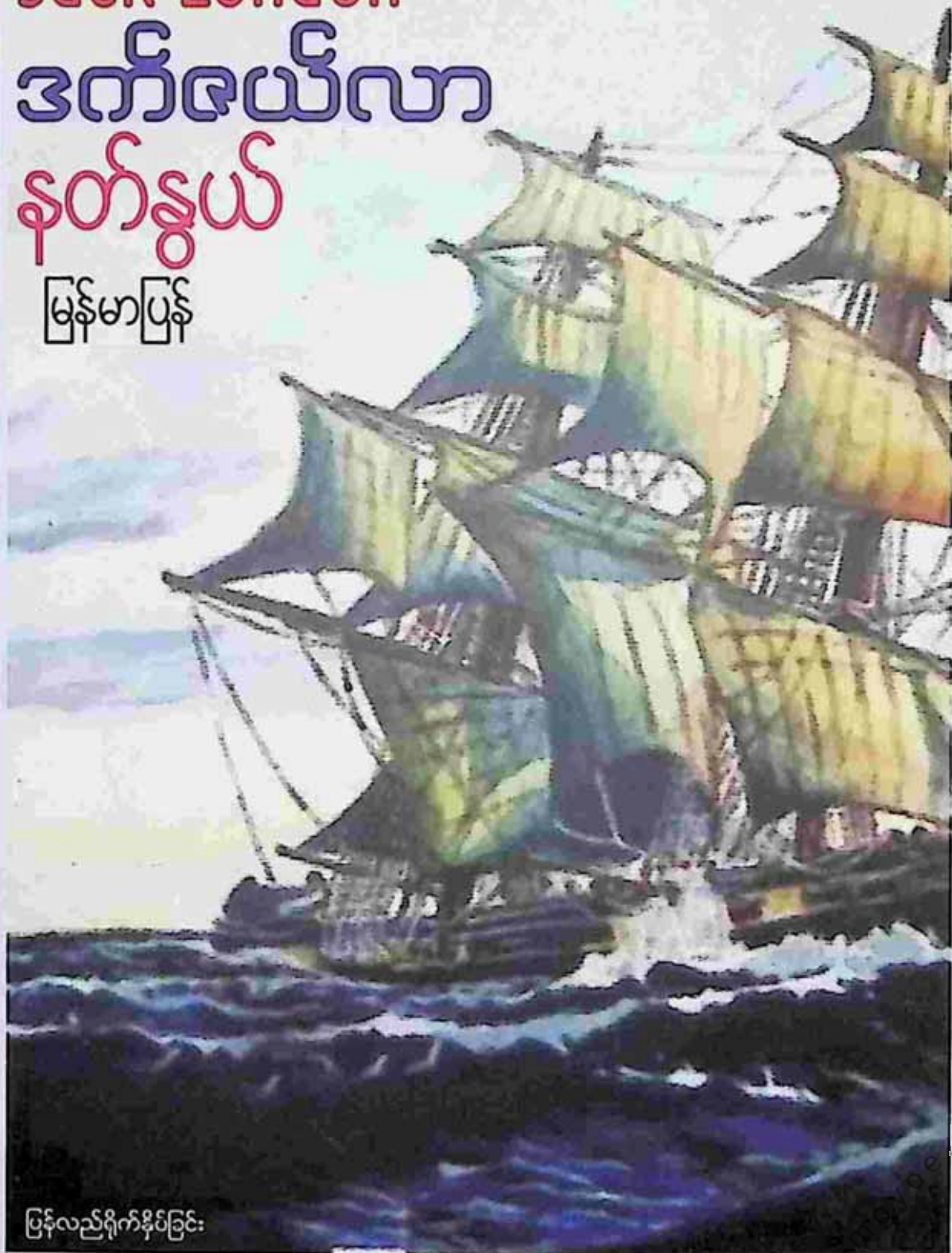
THE CRUISE OF THE DAZZLER

Jack London

ဒက်ဇယ်လာ

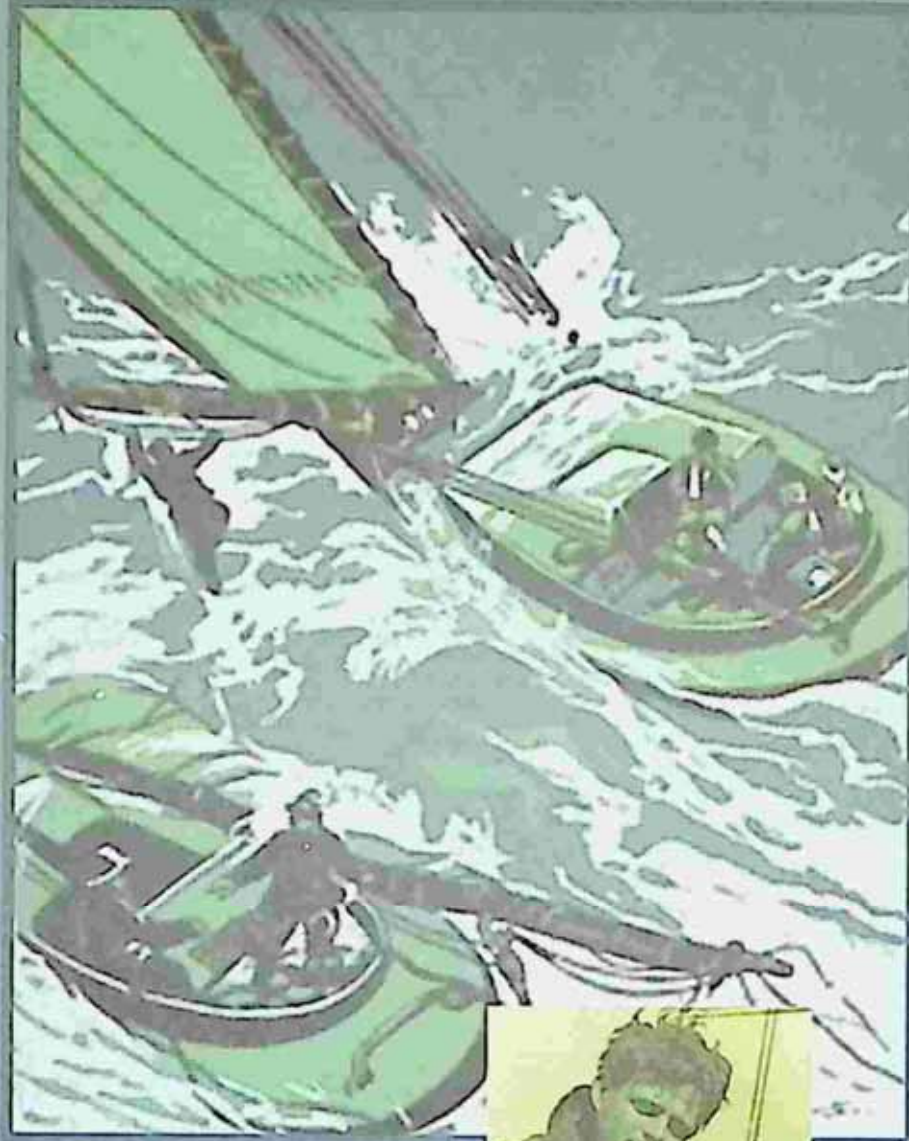
နတ်နွယ်

မြန်မာပြန်

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgyoer.com

ဒက်ဇယ်လာ
နတ်ရွယ်
မြန်မာပြန်

Jack London
The Cruise Of The Dazler

NN0020

2,200.00 KS

အက်ဇယ်လာ၊ နတ်ရွယ်

စာမူကံ့မှာ ၁၆၈ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဇင်ဘီx ၂၀ .၅ ဇင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၈၇ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ၏ ပဏာမအကြိမ်မူ၊

ရောင်းစား ၂၂၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဒက်ဇယ်လာ

နတ်နွယ်

မြန်မာပြန်

မြန်မာ့အလင်းစာရုံ၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- အမှာ		က
	အပိုင်း တစ်	
၁။ အစ်ကိုနှင့် ညီမ		၁
၂။ ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး		၉
၃။ ဗရစ်၊ ဆိုရယ်တော့နှင့် ရက်ဒီ		၁၇
၄။ မြွေပွေး ပိုးထိ		၃၁
၅။ အိမ်ပြန်ရောက်ခြင်း		၃၈
၆။ စာမေးပွဲနေ့		၄၅
၇။ အဖေနှင့် သား		၅၄

	အပိုင်း နှစ်	
၈။ ဖရစ္စကိုကစ်နှင့် လူသစ်ကလေး		၆၂
၉။ ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောပေါ်မှာ		၆၉
၁၀။ ပင်လယ်ဓားပြများနှင့်အတူ		၇၇
၁၁။ မာလိန်မှူးနှင့် သင်္ဘောသားများ		၈၅
၁၂။ ဂျိုး ထွက်ပြေးခြင်း		၉၀
၁၃။ အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ကြခြင်း		၉၈
၁၄။ ကနုကမာကွင်းများ အကြားဝယ်		၁၀၅

၁၅။ မုန်တိုင်းထဲတွင် ကျောက်ချရခြင်း	၁၁၄
၁၆။ ဖရစ္စကိုကစ်၏ စုံစီနဖာ သေတ္တာကလေး	၁၂၃
၁၇။ ဖရစ္စကိုကစ် သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြခြင်း	၁၃၀
၁၈။ ဂျိုးအတွက် တာဝန်သစ်တစ်ခု	၁၃၈
၁၉။ လူငယ်နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးရန်တိုင်ပင်ခြင်း	၁၄၆
၂၀။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကာလ	၁၅၃
၂၁။ ဂျိုး နှင့် သူ၏ဖခင်	၁၆၁

အမှာ

အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ရသော စွန့်စားခန်း ဝတ္ထု ပေါင်းများစွာကို ရေးသားခဲ့သော စာရေးဆရာကျက်လန်ဒန်၏ ဘဝမှာလည်း အသည်း တထိတ်ထိတ် ရင်တလှုပ်လှုပ် စွန့်စားခန်းများနှင့် ပြည့်ပြွမ်းနေ ပါသည်။

ကျက်လန်ဒန်ကို ၁၈၇၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန် နိုင်ငံ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူသည် မြို့တော်၏လမ်းများ ပေါ်တွင် ပေပေတေတေ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ဆိုသည်ကလည်း အင်မတန်စိတ်ဝင်စား ချောက်ချားဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ ၁၇၇၆ ခုနှစ်တွင် မြို့တည်သည်။ ၁၈၄၈ ခုနှစ် ရွှေပွဲတော်ကြီးတွင် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးထွား စည်ကားလာသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စွန့်စားသူများရောက်ရှိလာကြ သည်။ လူဦးရေအဆမတန်များပြားလာသည်။ အိတ်လီရပ်ကွက်၊ စပိန် ရပ်ကွက်နှင့် တရုတ်တန်း ဆိုသည်တို့ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ဆန်ဖရန် စစ္စကိုမြို့ပေါ်မှ လူငယ်လူရွယ်အားလုံးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ် နိုင်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ ကိုယ့်လက်သီးကိုယ် အားကိုးကြရသည်။ ထိုခေတ်က ကျောင်းသားများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ရန် မဖြစ် ဖူးသူဟူ၍ မရှိချေ။

ဂျက်လန်ဒန်သည် အပစ်အခတ်ဝါသနာထုံသည်။ ပင်လယ်ပြင်စွန့်စားခြင်းကို နှစ်သက်မက်မောသည်။ သူသည် သင်္ဘောဆိပ်ခံတံတားများတွင် လှည့်လည်ကျက်စားပြီး ရရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသည်။ သင်္ဘောသားများက သူ့ကို ကြမ်းတိုက်ခိုင်းသည်။ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားသို့ သက်စွန့်ဆံဖျားတက်ခိုင်းသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ သင်္ဘောသား ပညာကို သင်ကြားပေးသည်။ သူတို့ထံမှ မဖြစ်စလောက်သော အခကြေးငွေကို သူ ရရှိသည်။

တိုလီမိုလီလုပ်၍ရသော ပိုက်ဆံများအားလုံးလောက်ကိုပင် သူ့အမေကို အပ်ရသည်။ သို့သော် သည်ကြားထဲကပင် ဂျက်လန်ဒန်သည် ပိုက်ဆံစုပြီး တစ်ပတ်ရစ် လှေကလေးတစ်စင်းကို ဝယ်ယူသည်။ စု၍ရသော ပိုက်ဆံဖြင့် ထိုလှေကလေးကို ဆေးသုတ်သည်။ ရွက်ဝယ်သည်။ တက်ဝယ်သည်။ ထို့နောက် ရေတက်ရေကျများတွင် လိုက်ပါပြီး ငါးမျှားသည်။

သူသည် ဤကဲ့သို့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် စတင်ကျက်စားရင်း ကနုကမာဓားပြများနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်သွားသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပင်လယ်အော်ထဲတွင် ကမာကွင်း ကောင်းကောင်းများ ရှိသည်။ ကမာကွင်းတော်တော်များများသည် ပုဂ္ဂလိကပိုင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဓားပြများက ကမာကွင်းများကို ခိုးဝှက်လုယူကြပြီး မှောင်ခိုဈေးတွင်ရောင်းချကြသည်။

ဂျက်လန်ဒန်သည် ကမာဓားပြများ၏ ရပေါက်ရလမ်းကို သဘောကျသဖြင့် သူတို့အုပ်စုထဲ ဝင်ရောက်ရန်ဆုံးဖြတ်သည်။ ဓားပြတစ်ယောက်က သူ၏တစ်ပင်တိုင်ရွက်သင်္ဘောကလေးကို ရောင်းမည်ဆိုသောအခါ ဂျက်လန်ဒန်သည် သူ၏မွေးစားမိခင်သဖွယ်ဖြစ်သော နီဂရိုးမကြီး “မာမီဂျင်နီ” ထံမှ ဒေါ်လာငွေသုံးရာချေးငှားသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ကောင်ကလေး တစ်ယောက်အရွယ်သာသာမှာပင် ရက်ဇယ်ဒက်ဇယ်ဟူသော ရွက်သင်္ဘောကလေးကို ပိုင်ဆိုင်လေတော့သည်။ ထိုသင်္ဘော၏အမည်မှပင် ဤဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

သူသည် ဓားပြသင်္ဘောအုပ်စုနှင့် အတူလိုက်ပါလာပြီး ကမာကွင်းများကို ခိုးဝှက်လုယူသောအခါ တစ်ညဝင်ငွေသည် ယခင်က သူ ပင်ပင်ပန်းပန်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်၍ရသော သုံးလစာဝင်ငွေနှင့်ညီမျှနေတော့သည်။

အသက်အရွယ်ငယ်သေးသည့်တိုင် များမကြာမီကာလမှာပင် ဂျက်လန်ဒန် သည်ပင်လယ်အော်ကမာ ဓားပြများထဲတွင် အကြမ်းဆုံးအဖြစ် ထင်ရှား ကျော်ကြားလာလေတော့သည်။ သူ့သင်္ဘောကို အခြားသင်္ဘောတွေထက် ပိုပြီးမြန်အောင် မောင်းနိုင်သည်။ အခြားသောဓားပြများ အားလုံးကိုနိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ သူ့ထက် အသက်ကြီးပြီး အတွေ့အကြုံများသူကို နိုင် အောင်ပြိုင်ပြီး အရက်သောက်နိုင်သည်။

သူသည် သက်စွန့်ဆံဖျားပြုလုပ်ချင်သည့် စိတ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောသွားလာမှုအတတ်ပညာတွင် ကျွမ်းကျင်လှ၍လည်းကောင်း ဆိပ် ကမ်းသို့ သူများတွေ အလျင်ရောက်ပြီး လုယူလာသောကမာများကို ဈေး အကောင်းဆုံးရအောင် ရောင်းချနိုင်လေသည်။

သူ၏ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပုလိပ်တွေလာရောက်ခဲ့လျှင် သူက သူတို့နှင့် အလွမ်းသင့်အောင် ပေါင်းသည်။ အကောင်းဆုံးကမာတွေကျွေးမွေးသည်။ ဘီယာတွေ အလျှံပယ်တိုက်သည်။

သို့သော်သူသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဓားပြများနှင့်ကား အပေးအယူမ သင့်ပါ။ သူ၏ အောင်မြင်မှုကို မနာလိုဖြစ်ကြသူတွေကလည်း အများကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုသူတွေနှင့် အလဲအကွဲ ထိုးကြိတ်ရသည်။ သို့သော် ဂျက် လန်ဒန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူ့အား ရက်ဇယ်ဒက်ဇယ်သင်္ဘောကို ရောင်းချခဲ့သည့်ဓားပြကြီးက သူ့ သင်္ဘောကိုနစ်မြုပ်ပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထိုအခါသူက ထိုဓားပြကြီးကို သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး သင်္ဘောကိုခြေထောက်ဖြင့် ပဲ့ထိန်းကာ မောင်းနှင်ခဲ့သည်။

သို့တစေလည်း နောက်တစ်ကြိမ်တွင်ကား ကမာဓားပြအများအပြား အရက်မူးပြီး ရန်ဖြစ်ကြသည့်ပွဲတွင် သူ့သင်္ဘောမီးလောင်ပြီး နစ်မြုပ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဂျက်လန်ဒန်သည် စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ အခြားဓားပြတစ်ဦး၏ ရိန်ဒီးယားသင်္ဘောကို ကူညီမောင်းနှင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုသင်္ဘော၏အမည်ကို လည်း ဤဝတ္ထုတွင်အသုံးပြုထားသည်။

သူသည် ကမာဓားပြတွေနှင့် တွဲနေသော်လည်း သူတို့နှင့် မတူသည့် အချက်တစ်ခုရှိသည်။ စာဖတ်ဝါသနာပါခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပင်လယ်ခရီးကြမ်းကပြန်လာပြီး နားနေသည့်အချိန်များတွင် အခန်းထဲ၌

ပိတ်လှောင်ပြီး စာဖတ်နေတတ်သည်။ ကစ်ပလင်၊ အီမယ်ဇိုလာ၊ ဘားနတ်
ရှော့တို့၏ စာများကို သူ့အထူးနှစ်ခြိုက်သည်။ ထို့ပြင် ဒူရှေလူ၏ ဗိုက်ကင်း
ခေတ်သည်လည်း သူ၏အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။
တစ်ချိန်က ပင်လယ်ပြင်ကို ကြီးစိုးခဲ့သော ဗိုက်ကင်းပင်လယ်ဓားပြများ၏
အနွယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယူဆထားခဲ့သည်။

သူသည် ကျောင်းနေစဉ်က ကျောင်းသားတွေစုပြီး သီချင်းတွေဆိုကြ
သည့်အထဲတွင် မဆိုနိုင်ဟု ငြင်းဆန်ခဲ့သဖြင့် အတန်းပိုင်ဆရာမက သူ့ကို
ဆရာကြီးထံသို့ ပို့ခဲ့သည်။ ထိုအခါဆရာကြီးက သူ့ကို သီချင်း မဆိုချင်လျှင်
စာစီစာကုံးရေးရမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် နံနက်တိုင်းပင်
စာလုံးရေး တစ်ထောင်မျှ ရေးသားခဲ့ရသည်။

ဂျက်လန်ဒန်သည် စာဖတ်များလာသောအခါ ကမာဓားပြလုပ်ငန်းသည်
နောက်ဆုံးတွင် ထောင်ထဲရောက်လျှင်ရောက်၊ မရောက်လျှင် အသေစောစော
သေမည်ဖြစ်ကြောင်းသိရှိခဲ့သည်။

သူသည် အရှေ့ဖျားဒေသတွင် ပင်လယ်ဖျံဖမ်းသည့်အလုပ်နှင့် ကလုန်
ဒိုက်တွင် ရွှေတွင်းတူးသည့်အလုပ်များကို သက်စွန့်ဆံဖျားလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး
သည့်နောက် စာရေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။
သူသည် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းတွင် စာအုပ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ရေးခဲ့သည်။

ထိုအထဲတွင် သူ၏ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပင်လယ်ဝံပုလွေ၊
အရိုင်းခေါ်သံ၊ သံဖနောင့် နှင့် ယခုဘာသာပြန်ဆိုသော ဒက်ဇယ်လာ
တို့ ပါရှိပေသည်။ ဒက်ဇယ်လာကို လူငယ်များအတွက် ရည်ရွယ်ရေးသား
ခဲ့သော်လည်း လူငယ်ရောလူကြီးများပါ အထူးပင် ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။
သူငယ်စဉ်ဘဝကို အခြေခံပြီး ရေးသဖြင့် ဤဝတ္ထုသည် အသက်ဝင်ရုပ်လုံး
ကြွနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အပိုင်း တစ်

အစ်ကိုနှင့် ညီမ

တလက်လက် တောက်ပြောင်နေသော သဲသောင်ပေါ်တွင် သူတို့ ပြေးကြသည်။ နောက်ဘက်တွင် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးက လှိုင်းလုံးကြီးများ ရိုက်ခတ်နေသည်။ လမ်းပေါ်သို့ရောက်ရှိသောအခါ စက်ဘီးများပေါ်သို့ သူတို့ခုန်တက်ကြသည်။ ထို့နောက် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ပန်းခြံလမ်းအတိုင်း မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်နင်းသွားကြသည်။

သူတို့အားလုံး သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားကလေးသုံးယောက် ဖြစ်သည်။ အရောင်အသွေး တောက်ပြောင်လှသော ဆွယ်တာအင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့သည် စက်ဘီးစီးလမ်းပေါ်တွင် အများဆုံးခွင့်ပြုထားသော မိုင်နှုန်းလောက်ဖြင့်ပင် ဆွယ်တာတောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ဝတ် လူငယ်ကလေးများထုံးစံအတိုင်း တရကြမ်းနင်းသွားနေကြသည်။ အများဆုံး ကန့်သတ်မိုင်နှုန်းကို ကျော်ကောင်းလည်းကျော်နိုင်သည်။ သူတို့ကလေးတွေ ကန့်သတ်မိုင်နှုန်းကို လွန်နေကြပြီဟု ပန်းခြံစောင့်မြင်းစီးပုလိပ်ကြီးက ထင်မှတ်မိသည်။ သို့သော် မသေချာသဖြင့် သူ့အနီးမှ သူတို့ရိပ်ခဲနဲ့ဖြတ်သွားကြစဉ်တွင် သတိပေးရုံသာပေးလိုက်ရသည်။ သူတို့က သူ၏သတိပေးမှုကို ချက်ချင်းပင်လက်ခံလိုက်ကြသလို၊ နောက်လမ်းကွေ့တွင် ချက်ချင်းပင် မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဤသည်ကလည်း ဆွယ်တာတောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ဝတ်

လူငယ်ကလေးများ၏ ထုံးစံပင်။

ဂိုးလ်ဒင်းဂိတ်ပန်းခြံမှ ထွက်မိသောအခါ သူတို့သည် ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကြသည်။ တောင်ဆင်းလမ်းများကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆင်းကြသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများက သူတို့ကိုစိုးရိမ်တကြီး လှည့်ကြည့် ကြရသည်။ မြို့ထဲသို့ရောက်ရှိသောအခါတွင်လည်း သူတို့သည်တောင်တက် လမ်းများကို ရှောင်ကာ တောင်ဆင်းလမ်းများကိုသာ ရွေးကြသည်။ မလွဲသာ ၍ မတ်စောက်သောတောင်တက်လမ်းများကို တက်ကြပြီဆိုလျှင်လည်း တောင်ထိပ်ကိုမည်သူအလျင်ရောက်မရောက်ပြိုင်ကြရသည်။

မကြာခဏဆိုသလိုပင် ရှေ့ဆုံးက ရောက်နေတတ်ပြီး တရကြမ်းခရီးကို စတန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဦးဆောင်နေသောလူရွယ်ကလေးကို သူ၏အဖော်များက ဂျိုးဟုခေါ်ကြသည်။ “ခေါင်းဆောင်နောက်ကို လိုက်ကြ” ဆိုသလို သူက လည်း ခေါင်းဆောင်နိုင်ပါသည်။ ဤအစုထဲတွင် အမြူးဆုံးနှင့် အရဲဆုံးလူ ငယ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ကြီးရခိုင်များရှိရာ ဝက်စတင်းအက် ဒီးရှင်းသို့ ဝင်လာသောအခါတွင်ကား သူ၏ ရယ်မောသံများတိုးသွားတော့ သည်။ ကျဲတောက်သွားတော့သည်။ ထို့ပြင် အလိုအလျောက်ဆိုသလို ပင် သူသည်နောက်တွင်ကျန်ရစ်သည်။ လာဂူနာနှင့်ဗယ်လီဂျီလမ်းဆုံသို့ ရောက်ရှိ သောအခါ သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်က လက်ယာဘက်သို့ချိုးကွေ့ကြသည်။

“သွားပြီဖရက်၊ သွားပြီချာလီ”

သူ၏စက်ဘီးကို လက်ဝဲဘက်သို့ချိုးကွေ့ရင်း ဂျိုးက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ညကျမှတွေ့မယ်”

သူတို့ပြန်အော်သည်။

“ဟင့်အင်း ငါ မလာဘူး”

“ဟေး လာခဲ့ပါ”

“ဟင့်အင်း ငါ စာကျက်ရမယ်၊ သွားပြီဟေ့”

သူတစ်ယောက်တည်းရှိသောအခါ သူ့မျက်နှာ ညှိုးရော်လာသည်။ သူ့ မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ထင်လာသည်။ သူ လေချွန်သည်။ သို့သော် သူ၏လေချွန်သံက တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားသည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးတည်ရှိရာ ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင်ကား သူ၏လေချွန်

သံ လုံးဝပင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“အို... ဂျိုး”

စာကြည့်ခန်းတံခါးရှေ့တွင် သူ့ခြေလှမ်းတုံ့သွားရသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဗက်ဆီရှိနေသည်။ သူမ၏ သင်ခန်းစာများကို ကြိုးစားပမ်းစားလေ့ကျင့်ကျက်မှတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သင်ခန်းစာများအားလုံးလောက်ကိုလည်း လေ့ကျင့်ကျက်မှတ်ပြီးလောက်ပြီဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ သူမသည် ကျက်မှတ်စရာရှိသည်များကို ညစာမစားမီတွင် အပြီးကျက်မှတ်လေ့ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ညစာစားချိန်ကလည်း သိပ်မဝေးတော့ပါ။

သူ့အဖို့မူကား သင်ခန်းစာများကိုလက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ရသေးပါ။ သည်အဖြစ်ကိုတွေးမိသောအခါ သူဒေါသဖြစ်သွားသည်။ မိမိထက်အသက်နှစ်နှစ်မျှငယ်သော ညီမလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေရသည်မှာပင် ဆိုးရွားလှသည်။ ညီမက မိမိထက်အမြဲလိုပင် စာပေသင်ကြားမှုတွင် ပိုပြီးတော်နေသည်။ မခံနိုင်စရာပင်။ သူ့ဉာဏ်ထိုင်း၍တော့မဟုတ်ပါ။ သူ့ဉာဏ်ထိုင်း၍မဟုတ်ကြောင်း သူကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကြောင့်မှန်းတော့ သူမသိ။ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်ပင် သူ၏စိတ်များက အခြားနေရာများကို ရောက်ရှိနေကြသည်။ သူသည် အမြဲတမ်းလိုပင် ကျက်မှတ်ပြီးစီးထားခြင်း မရှိပါချေ။

“ဂျိုး ဒီကို လာပါဦး”

သူမ၏အသံတွင် အနည်းငယ်မကြည်သာသည့် အရိပ်လက္ခဏာရှိနေသည်။ ခန်းဆီးကို သူ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းဖယ်လိုက်ပြီး-

“ဘာလဲ”

သူ့အသံကလည်းမာသည်။ သို့သော် ထိုသို့ပြောလိုက်မိပြီးမှ စာအုပ်ပုံတွေပြည့်နေသောစားပွဲကို ဖြတ်ပြီး ညှိုးငယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသော သေးသွယ်သည့်ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုမြင်တွေ့ရသောအခါ သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူမက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စာရွက်နှင့် ခဲတံကို ကိုင်ကာ ကွေးကွေးလေးရှိနေသဖြင့် ပိုပြီးမှပင် သိမ်မွေ့နုနယ်နေတော့သည်။

“ဘာများလဲ ညီမလေး”

သူမထံသို့လျှောက်သွားရင်း သူချိုသာစွာမေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကသူ့လက်ကို သူမ၏လက်များနှင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမ၏ ပါးတွင် ကပ်ထားလိုက်သည်။ သူမအနီးတွင် သူ ရပ်လိုက်သောအခါ မိန်းကလေးက သူ့အပါးသို့ ကြင်နာယုယဟန်ဖြင့် တိုးကပ်သည်။

“ဂျိုး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ညီမကိုပြောစမ်းပါ”

သူမက တိုးညှင်းစွာမေးသည်။

သူနှုတ်ဆိတ်နေသည်။ မိမိ၏အခက်အခဲများကို ညီမတစ်ယောက် ထံဝန်ခံရမည်မှာ ရယ်စရာကြီးဖြစ်သည်။ သူမကမိမိထက်စာတော်သည် ပဲ ထားဦးတော့။ ညီမလေးက သူ၏အခက်အခဲများကို မေးမြန်းနေသည်က လည်း ရယ်စရာကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“အို... သူ့ပါးကလေးက နုလိုက်တာပါကလား”

သူမက သူ့လက်ကို သူမ၏ပါးပြင်တွင် အသာအယာဖိကပ်နေသော အခါ သူတွေ့လိုက်မိသည်။ သည်အချိန်မှာ သူကဖယ်ရှားသွားမည်ဆိုလျှင် သူမိုက်တာပဲဖြစ်ပေမည်။ သူမ၏စိတ်ကိုထိခိုက်စေမည်ဖြစ်သည်။ သူ၏ အတွေ့အကြုံအရပြောရလျှင် မိန်းကလေးတွေသည် အလွယ်တကူပင် စိတ် ထိခိုက်တတ်ကြသည်။

သူမက ဆုပ်ထားသောသူမ၏လက်ချောင်းကလေးများကို ဖြေပြီး သူ၏ လက်ဖဝါးကို နမ်းသည်။ သည်အနမ်းက နှင်းဆီပန်း၏ပွင့်ဖတ်ကလေးတစ် ခုကျလာသည့်အလားပင်ဖြစ်သည်။ သည်အနမ်းက သူမ၏ပုံစံအရ မေး ခွန်းကို ထပ်မေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

သူပြတ်ပြတ်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သည့်နောက်တွင်မှ သူ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ရုတ်ခြည်းပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဖေဖေ”

သူ၏ ပူပန်ကြောင့်ကြမှုကို မိန်းကလေးတွေ့မြင်သွားပြီဖြစ်သည်။

“အို... ဖေဖေက သိပ်ကောင်းပြီး သိပ်ညွှာတာပါတယ်ဂျိုး၊ ကိုကိုဘာဖြစ် လို့ သူစိတ်ကျေနပ်အောင် မလုပ်ရတာလဲ၊ သူက ကိုကိုကို ဘာမှလည်း သိပ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ကိုကိုကိုကောင်းဖို့ ပြောတာပဲ၊

ကိုကိုကို လူမိုက်ကလေးတစ်ယောက်လို တခြားကောင်ကလေးတွေကို ပြောနေတာ မှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုကိုအနေနဲ့ စာကို နည်းနည်းကလေးပဲ ကြိုးစားဖို့”

“တော်ပြီ၊ တရားဟောပြန်ပြီလား”

သူ ပေါက်ကွဲသည်။ သူ့လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“နင်ကတောင်ငါ့ကို တရားဟောစပြုလာပြီ။ နောက်ဆိုရင် ထမင်းချက်နဲ့ မြင်းထိန်းကောင်ကလေးက ဟောဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အကျီအိတ်များအတွင်းထည့်လိုက်ပြီး မဆုံးနိုင်သော ဆုံးမစကားတွေဖြင့် မရေတွက်နိုင်သော တရားဟောဆရာများ ပြည့်လှုံနေမည့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာအနာဂတ်ကာလကို သူ လှမ်းမျှော်လိုက်မိသည်။

“နင် ငါ့ကိုပြောချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

သူ မေးလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့မည် ရှိသည်။

မိန်းကလေးက သူ့ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန်ပြီ။

“အို... မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကိုကြည့်ရတာ၊ စိတ်ပူနေပုံကြီးမို့ ညီမက ညီမက... သူမ၏ အသံပျောက်ဝင်သွားသည်။ သို့သော် သူမက ချက်ချင်းပင် ဆက်ပြီးပြောသည်။ ကိုကိုကို ညီမပြောချင်တာက ညီမတို့ အုတ်ကလန်ကို ပျော်ပွဲစားသွားကြမလို့၊ နောက်စနေမှာ တောင်ပေါ်ကို တက်ကြမယ်”

“ဘယ်သူတွေ သွားကြမှာလဲ”

“မာတယ်ဟေး...”

“ဘာ အဲဒီ ပျော့စိကလေးလား”

သူ ကြားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အို... ပျော့စိကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမ သိသမျှ မိန်းကလေးတွေအထဲမှာတော့ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

“နင်ပြောတာ မမှားပါဘူး၊ နင်သိတဲ့မိန်းကလေးတွေအထဲမှာပေါ့၊ ဆက်ပြောပါဦး၊ တခြားကော ဘယ်သူတွေလဲ”

“ပါးလ်ဆေသာနဲ့ သူ့ညီမ အဲလစ်၊ ဂျက်ဆီဟီးလဘွန်း၊ ဆက်ဒီဖရင့်ချို၊ အက်ဒနာခရိုသာ မိန်းကလေးတွေထဲကတော့ဒါပဲ”

ဂျိုး နှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်ပြီး

“ယောက်ျားလေးတွေကကော”

“မောရစ်နဲ့ ဖီးလစ်ကလီးမင်း၊ ဒစ်ဂျီဖီး၊ ဘတ်လေတန်နောက်ပြီးတော့...”

“တော်လောက်ပြီ အားလုံး ငပျော့ကလေးတွေပဲ”

“ကိုကိုရယ်....ကိုကိုရယ်၊ ဖရက်ရယ်၊ ချာလီရယ်လိုက်ခဲ့ကြပါ၊ ကိုကိုကို အဲဒီအတွက်ညီမခေါ်တာပါ၊ ကိုကိုတို့ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်မလို့ပါ”

သူမက တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“နင်တို့ ဘာသွားလုပ်ကြမှာလဲ”

“လမ်းလျှောက်ကြမယ်၊ ပန်းခူးကြမယ်၊ ပေါ်ပီပန်းတွေပွင့်နေပြီ။ နေရာ ကောင်းကောင်းတစ်ခုမှာ နေ့လယ်စာစားကြမယ်၊ နောက်ပြီးတော့....နောက် ပြီးတော့”

“အိမ် ပြန်ကြမယ်”

သူ ဝင်ပြီးအဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။

ဗက်ဆီခေါင်းညိတ်သည်။ ဂျိုးက အင်္ကျီအိတ်များထဲသို့ လက်များကို နှိုက်လိုက်ပြန်ပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း-

“မိန်းကလေးအုပ်နဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့အလုပ်ပဲ၊ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

သူ ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

သူမက တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းများတင်းစေ့လိုက်ပြီး

“ကိုကိုက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါလား ဖရက်ရယ်၊ ချာလီရယ်ကို ခေါ်ပြီး တစ်နေရာကို သွားမယ်၊ တစ်ခုခုလုပ်မယ်၊ အဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တစ်ခုခုပေါ့”

သူ စကားကိုရပ်ပြီး သူမကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူမက သူဆက်ပြော မည်ကို စိတ်ရှည်စွာစောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရင်ထဲတွင်ရှိနေသည် များနှင့် သူပြောချင်သည်များကို မပြောနိုင်သောအခါ သူ ပေါက်ကွဲသည့် အနေဖြင့်

“အို... နင်နားမလည်ပါဘူး၊ နင် နားမလည်ပါဘူး၊ နင်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ နင့်အနေနဲ့ လှလှကလေးနေချင်တယ်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်က လေးနေချင်တယ်၊ အမူအရာယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ချင်တယ်၊ ကျောင်းစာမှာ တော်ချင်တယ်၊ ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့စွန့်စားခန်းတွေကို နင်စိတ်မဝင်စား ဘူး၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနေတတ်တဲ့၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလုပ်တတ်တဲ့

ယောက်ျားကလေးတွေကို နင် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကော်လာဖြူဖြူနဲ့ ကောင်ကလေးတွေကိုပဲ နင်သဘောကျတယ်၊ အဝတ်အစားသပ်သပ်ရပ်ရပ် အမြဲတမ်း ဝတ်ပြီးခေါင်းကိုအမြဲတမ်းဖြိုးထားတဲ့ ကောင်ကလေးတွေကိုပဲ နင်သဘောကျတယ်၊ အဲဒီကောင်တွေက ကျောင်း ဆင်းချိန်မှာ ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ဆရာမအနားမှာပဲ ကပ်နေကြတယ်၊ ဆရာမ ကစာဘယ်လိုကြိုးစားရမယ်လို့ ပြောတာကိုပဲ နားထောင်နေကြတယ်၊ အဲဒီ ကောင်တွေက ဘယ်တော့မှ ပြဿနာမဖြစ်ကြဘူး၊ အဲဒီ ကောင်တွေက ဘာလုပ်သလဲ၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အတူတူသွားပြီး၊ အတူတူပန်းကောက် ကြမယ်၊ အတူတူ နေ့လယ်စာစားကြမယ်၊ အို ဒီကောင်တွေအကြောင်း ငါကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒီ ကောင်တွေက ကိုယ့်အရိပ်ကို ပြန်ကြောက်နေ တဲ့ အကောင်တွေ၊ သိုးတွေမှာသတ္တိမရှိသလိုဘဲ ဒီကောင်တွေမှာလည်းသတ္တိ မရှိဘူး၊ ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်တွေဟာ သိုးတွေပဲ၊ အေး... ငါကတော့ သိုးတစ်ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ နောက်ထပ်ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ ဘူး၊ နင်တို့ပျော်ပွဲစားကို ငါမလိုက်ချင်ဘူး၊ ထပ်ပြီးပြောရရင် ငါမလိုက်ဘူး”

ဗက်ဆီ၏ ညိုမှောင်သော မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်း လျက်ရှိသည်။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းများ တုန်ယင်နေကြသည်။ သည်အခါ သူ ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။ မိန်းကလေးတွေမှာ ဘာကောင်းတာရှိသလဲ။ သူတို့ငို မယ်။ သူတစ်ပါးကိစ္စမှာ စွက်ဖက်မယ်။ ဒါပဲ။ သူတို့မှာ ဘာမှအသိဉာဏ် မရှိဘူး။

“နင့်ကိုပြောလိုက်ရင် ငိုတော့တာပဲ၊ နေပါဦး ငါပြောတာက ဘာမှ မဟုတ်သေးပါဘူး ညီမရယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ မသေချာသေးပါဘူး၊ ငါ...”

သူ့စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး သူမကိုငဲ့ကြည့်သည်။ ရှိုက်ငင်နေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမကိုယ်ကလေးကိုလှုပ်ခါကာ ရှိုက်ငင်မှုကို ထိန်း ချုပ်နေသည်။ သည်စဉ်မှာပင် မျက်ရည်ဥကြီးများက သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလျက်ရှိသည်။

“အို... နင်တို့... နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ”
သူ ဟစ်အော်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ဒေါသတကြီးထွက်သွားသည်။

J

ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး

မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ ဂျိုးသည်ဒေါသဖြစ်နေဆဲဖြင့်ပင် ညစာစားရန် သွားရောက်သည်။ သူ၏ ဖခင်၊ မိခင်နှင့်ဗက်ဆီတို့ စကားကောင်းလျက် ရှိကြသော်လည်း သူသည် တစ်ယောက်တည်း အစားကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်လျက်ရှိသည်။ သည်ကောင်မလေး စောစောကတော့ ငိုပြီး အခုကျတော့ ပြုံးလို့ရယ်လို့ဟု ပန်းကန်ပြားနှင့် သူ ပြောဆိုသည်။ သူက သည်လိုပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ့မှာ တကယ် ငိုစရာအကြောင်း တစ်ခုရှိပြီဆိုလျှင်လည်း သူသည် တော်တော်နှင့် မေ့ပျောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

မိန်းကလေးတွေကလည်း သူတို့ငိုယိုစဉ်တွင် ပြောသည့်အကြောင်း၏ အပုံတစ်ရာပုံတစ်ပုံလောက်ကိုပင် ထိခိုက်ခံစားမှုရှိကြသည်မဟုတ်ပါ။ ၎င်းတို့တွင် ယင်းသို့ခံစားမှုမရှိသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။ သူတို့က ဤသို့ပြုလုပ်ရသည်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြ၍သာ ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တခြားသူတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီဆိုလျှင် သူတို့ပိုပြီးကျေနပ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ကောင်ကလေးတွေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် သူတို့ပိုပြီး ကျေနပ်ကြသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် သူတို့သည် ဟိုစွက်စွက်

သည်စွက်စွက်လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်္ဂါအမြော်အမြင်ကြီးစွာစဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးနောက် သူသည် ပန်းကန်ကိုကြည့်ရင်း အစာစားသည့်ကိစ္စကို ဘဝင်ကျအောင်ပြုလုပ်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် အစားကိုကောင်းကောင်းမစားဘဲနှင့် ကလစ်ဟောက်ကနေ ပန်းခြံကိုဖြတ်ပြီး ဝက်စတင်းအက်ဒီရှင်းသို့ စက်ဘီးကိုတရကြမ်းနင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

သူ၏ဖခင်သည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ အနည်းငယ်စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြည့်များကို ဂျိုးမတွေ့ပါ။ သို့သော် ဗက်ဆီကမူ တစ်ခုမကျန် တွေ့ရှိပါသည်။

မစ္စတာဗရွန်ဆန်သည် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်သည်။ တောင့်တောင့်တင်းတင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝတုတ်ပြဲကြီးကားမဟုတ်ချေ။ မျက်နှာပြင်ကြမ်းတမ်းသည်။ မေးရိုးကားသည်။ ကြန်အင်လက္ခဏာတင်းမာသည်။ သို့သော် သူ၏မျက်လုံးများက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းများက မခက်ထန်ဘဲ ပြုံးရယ်နေသည်။ သူနှင့် ဂျိုးတို့၏ အသွင်အပြင်တူညီမှုကို အထူးဂရုပြုပြီး ကြည့်နေစရာမလိုပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် နဖူးကျယ်ပြီး မေးရိုးကောင်းကြသည်။ အသက်အရွယ်ချင်းခြားနားသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများသည် ပုတ်တစ်ခုတည်းက ပဲများပင်ဖြစ်ကြသည်။

“မင်းအခြေအနေဘယ်လိုလဲ ဂျိုး”

နောက်ဆုံးတွင် မစ္စတာဗရွန်ဆန်က မေးလိုက်သည်။ ညစာစား၍ပြီး ကြပြီ။ စားပွဲမှ သူတို့ထွက်ခွာကြတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး” ဂျိုး ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေလိုက်သည်။ ပြီးမှ “မနက်ဖြန်ခါက ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲရှိတယ်၊ အဲဒီတော့အခြေအနေ သိရမှာပဲ”

အခန်းထဲမှ သူထွက်ခွာတော့မည် ပြုသောအခါ မိခင်က

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူမကသေးသေးသွယ်သွယ်၊ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းဖြစ်သည်။ ဗက်ဆီကဲ့သို့ပင် မျက်လုံးညိုမှောင်သည်။ အမူအရာနူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်။

“ကျွန်တော့်အခန်းကို”

ထို့နောက်

“စာကြည့်မလို့”

သူမက သူ၏ ဆံပင်များကို ကြင်နာယုယစွာ ထိုးဖွသည်။ ထို့နောက် ကုန်းငဲ့ကာနမ်းသည်။ မစ္စတာဗရွန်ဆန်က သူထွက်သည်ကို မကျေနပ်သည့် အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူလှေကားကိုမြန်မြန်တက်သည်။ စာကောင်းကောင်းကျက်ပြီး မနက်ဖြန်စာမေးပွဲကိုအောင်ရမည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချသည်။

အခန်းသို့ရောက်ရှိသောအခါ တံခါးကိုသေ့ခတ်လိုက်ပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏ စာကြည့်စားပွဲအဖြစ်နှင့် အထူးပင်ကောင်းမွန်လှသည်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များကို သူမျက်စိကစား လိုက်သည်။ မနက်ဖြန်မနက်တွင် သမိုင်းဘာသာရပ်ကို အလျင်ဆုံးဖြေရ မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သမိုင်းကို သူစပြီးကျက်ရမည်။ စာအုပ်ကိုယူပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ချိုးခေါက်ထားသော နေရာကို လှန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူစပြီးဖတ်သည်။

“ဒရေကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ပြီးသည့်နောက် များမကြာမီတွင် ဆလာမိ ကျွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အာသန်နှင့် မဂ္ဂရာတို့ စစ်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကျွန်း ကို နှစ်မြို့စလုံးကပင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောဆိုကြသည်”

လွယ်လွယ်ကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ဆိုသည်က အဘယ်နည်း။ ယင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေရမည်။ သူက တကယ် ပင် အားစိုက်မာန်စိုက် ရှိနေသဖြင့် စာအုပ်ရှေ့ပိုင်းကို ပြန်လှန်သည်။ ယင်း သို့စာရွက်များကို လှန်နေရင်းဖြင့် စာအုပ်ကိုကျော်လွန်ကာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်ရှိ ဘေ့စ်ဘောမျက်နှာဖုံးတစ်ခုနှင့် ဘောဖမ်းသူ၏ လက်အိတ် တစ်စုံတို့ကို သူတွေ့မြင်မိသည်။

လွန်ခဲ့သည့်စနေနေ့က ထိုပွဲကို သူတို့မရှုံးသင့်ပါ။ ဖရက်ကြောင့်သာ ရှုံးခဲ့ကြရသည်။ ဖရက် အနေနှင့် ယင်းကဲ့သို့ အမှားမှားအယွင်းယွင်းမဖြစ် သင့်ပါ။ သူသည် ခဲရာခဲဆစ် ဘောလုံးအလုံးတစ်ရာလောက်ကို အဆက် မပြတ်မိအောင် ဖမ်းနိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သေရေးရှင်ရေးဆိုလျှင် သူသည်နှင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကိုပင် မိအောင်မဖမ်းနိုင်တော့ပါ။ အမှန်တော့

ဖရက်ကို ရှေ့ပို့ပြီး ဂျိုးကိုပထမဘေ့စ်မှာ ထားရမည်။ ဂျိုးကလည်း အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သည်။ သူကဘယ်လိုဘောလုံးမျိုးဖြစ်ဖြစ် မိအောင်ဖမ်းနိုင် သည်။ ဘယ်လောက်သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေပါစေ မလွတ်ပေ။ သို့သော် ဘောလုံးကိုဖမ်းမိသွားပြီးသည့်နောက်တွင် သူဘာလုပ်မည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။

ဂျိုး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး သတိပြန်ဝင်သည်။ တယ်ဟုတ်တဲ့ သမိုင်းကျက်ပုံကျက်နည်း။ တစ်ခုပါလား။ သူ၏ဦးခေါင်းကိုစာအုပ်တွင် မြှုပ်နှံလိုက်ပြီ။

“ဒရေကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးပြီးသည့် နောက်များမကြာမီတွင်...”

ဝါကျကို သူသုံးကြိမ်တိတိဖတ်သည်။ ပြီးမှ ဒရေကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲ ရေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူမကြည့်ရှုရသေးကြောင်းသတိရသည်။

တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ စာရွက်တွေကို အသံမြည်အောင် သူလှန်လှောသည်။ သို့သော် တံခါးခေါက်သည်ကိုကား မထူးချေ။

တံခါးခေါက်သံဆက်ပြီး ထွက်ပေါ်နေသည်။ ဗက်ဆီ၏ “ကိုကိုရေ ဂျိုး”ဟူသော ခေါ်သံကိုကြားရသည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ” သူမေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဖက်မှမဖြေမီ မှာပင် သူကမန်းကတန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “မဝင်ရဘူး၊ ငါအလုပ် များနေတယ်”

“ညီမလာတာ ကိုကိုကို ဘာကူညီရမလဲလို့ပါ။ ညီမအားလုံးကျက်ပြီး ပြီ၊ အဲဒီအတွက်ညီမ....”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ နင်အားလုံးကျက်ပြီးပြီ၊ နင်က ဘယ်တော့မဆို ကျက်ပြီးပြီပဲ”

သူ ဟစ်အော်လိုက်သည်။

သူ့ခေါင်းကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိန်းထားလိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးများက စာအုပ်ကိုကြည့်စေသည်။ သို့ရာတွင် ဘေ့စ်ဘောမျက်နှာဖုံးက သူ့ကိုအ နှောင့်အယှက်ပေးနေသည်။ သူက သမိုင်းတွင် အာရုံစူးစိုက်လေ သူ၏စိတ် အာရုံတွင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဘေ့စ်ဘောမျက်နှာဖုံးနှင့် ၎င်းပါဝင်ခဲ့သော ပွဲစဉ်များကို ထင်မြင်လာလေဖြစ်တော့သည်။

သည်အတိုင်းလုပ်နေ၍တော့မဖြစ်။ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်ထားခဲ့ပြီး ကုလားထိုင်ဆီသို့သူ့လျှောက်သွားသည်။ မျက်နှာဖုံးနှင့်လက်အိတ်တို့ကို သူ့ဆတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်ပြီး ခုတင်အောက်သို့ အားကုန်သူပစ်သွင်းလိုက်သည်။ သူပစ်သွင်းလိုက်သည့်အရှိန်ပြင်းလွန်းသဖြင့် မျက်နှာဖုံးသည် နံရံကိုရိုက်ပြီးပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒရေကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ပြီးသည့်နောက် များမကြာမီတွင် ဆလာမီကျွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အာသန်နှင့်မဂ္ဂရာတို့စစ်ဖြစ်ကြသည်”

မျက်နှာဖုံးသည် နံရံဆီမှပြန်လိုမ့်ထွက်လာသည်။ သူမြင်သာသောနေရာလောက်အထိများ ပြန်လိုမ့်ထွက်လာချေမည်လားဟု သူစဉ်းစားမိသည်။ အို သူမကြည့်ပါ။ မြင်သာသည့်နေရာအထိ လိုမ့်ထွက်လာတော့ကော ဘာဖြစ်သနည်း။ မျက်နှာဖုံးက သမိုင်းမဟုတ်ပါ။ သူ...

စာအုပ်ပေါ်မှကျော်ပြီး သူကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးက ခုတင်အောက်စွန်းမှနေ၍ သူ့ကိုခေါင်းပြုပြီးကြည့်နေသည်။ သည်လိုမဖြစ် သင့်ပါ။ ထိုမျက်နှာဖုံးရှိနေခြင်းသည် စာကျက်၍ မဖြောင့်နိုင်ပါ။ သူ ထသွားပြီးမျက်နှာဖုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗီရိုဆီသို့လျှောက်သွားပြီး မျက်နှာဖုံးကိုအတွင်းသို့ ပစ်သွင်းကာ တံခါးကိုသော့ခတ်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ ကိစ္စပြီးသွားပြီ။ စာကျက်ရဲ့ပဲရှိတော့သည်။

သူထိုင်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒရေကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးပြီးသည့်နောက် များမကြာမီတွင် ဆလာမီကျွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အာသန်နှင့် မဂ္ဂရာတို့စစ်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကျွန်းကို နှစ်မြို့စလုံးကပင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောဆိုကြသည်”

ဟုတ်ပြီ။ အားလုံးကောင်းသွားပြီ။ ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ သိဖို့လိုတော့သည်။ အခန်းတွင်းသို့အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေးတစ်ခုဝင်ရောက်နေသည်ကို သူရုတ်တရက်သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဘယ်ကအရောင်ပါလိမ့်။ ပြတင်းပေါက်မှသူကြည့်လိုက်သည်။ နွေတိမ်နိမ့်နိမ့်များ ပေါ်သို့ကျနေရောင်ရှည်လျားလျားများ ထိုးဆင်းနေသဖြင့် ကြက်သွေးရောင်နှင့် နှင်းဆီရောင်ရဲ့ရဲများ လင်းထိန်နေကြသည်။ ယင်းတိမ်တိုက်များမှတစ်ဆင့် မြေပြင်သို့ အနီရောင်ဝင်းဝင်းပပဖြာကျနေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သူ၏အကြည့်သည် တိမ်တိုက်များဆီမှနေ၍ အောက်ဘက်ရှိပင်လယ်
 အော်သို့ရောက်ရှိသွားသည်။ ပင်လယ်လေညင်းသည် နေ့တာနှင့်အတူ ကုန်
 ဆုံးနေပေပြီ။ ဖိုသ်ပွင့်၏ တစ်ဖက်တွင်ငါးဖမ်းသင်္ဘောတစ်စင်းသည် နောက်
 ဆုံးလေပြည်လေညင်းနှင့်အတူ ကမ်းခြေသို့ဝင်ရောက်လျက်ရှိသည်။
 ယင်း၏ဟိုဘက်တွင်ကား ဆွဲသင်္ဘောတစ်စင်းသည် သုံးပင်တိုင်ရွက်သင်္ဘော
 တစ်စင်းကို ပင်လယ်တွင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားရင်း မီးဖိုခေါင်းတိုင်ကြီးတစ်ခုကို
 ထုတ်လွှင့်လျက်ရှိသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ မာရင်ကောင်တိကမ်းခြေဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြန်
 သည်။ ရေပြင်နှင့် ကုန်းမြေထိစပ်ရာ မျဉ်းကြောင်းတစ်လျှောက်သည် မည်း
 မှောင်စပြုနေပြီးဖြစ်သည်။ အရိပ်မည်းမည်းရှည်ရှည်များသည် အနောက်
 ဘက်မိုးကောင်းကင်တို့တွင် ညိုညိုမားမားကြီးရှိနေသော မောင့်သမာပိုင်
 တောင်ကြီးဆီသို့ မြင့်တက်သွားနေကြသည်။

အို အဲဒီငါးဖမ်းသင်္ဘောပေါ်မှာ ဖမ်းမိလာတဲ့ ပင်လယ်ငါးတွေ တစ်လှေ
 ကြီးနဲ့ သူဆိုတဲ့ ဂျိုးဗရွန်ဆန်တစ်ယောက်လိုက်ပါသွားနေလျှင် အဘယ်မျှ
 ကောင်းချေမည်နည်း။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီရွက်သင်္ဘောကြီးမှာ သူပါသွားပြီး
 နေဝင်ရာကို ဦးတည်ပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးထဲကို သွားနေလျှင်လည်း
 အင်မတန်ကောင်းပါမည်။ အဲဒါမှ လူ့ဘဝဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာကြီးမှာ
 တစ်ခုခုလုပ်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်ပေတော့မည်။ ယခုတော့ သူသည် ဤအခန်း
 တံခါးပိတ်ပြီး သူမမွေးခင် နှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာက သေဆုံးပြီး
 သူများအကြောင်းကို ခေါင်းခြောက်ခံနေရသည်။

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခုသော ရုပ်ဝတ္ထုက ချုပ်ကိုင်ထားသည့်အလား
 သူသည် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ရုန်းဖယ်ကာထွက်လိုက်သည်။ သူ၏ကုလား
 ထိုင်နှင့် သမိုင်းစာအုပ်ကိုတစ်ဖက်အခန်းဆောင်သို့ သယ်သွားသည်။ ထို
 တွင် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးကာ သူထိုင်လိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူသည်ပြတင်းပေါက်မှငေးမောကာ အိပ်မက်
 မက်နေမိပြန်ကြောင်း သူ့ဘာသာသူသတိပြုမိတော့သည်။ ပြတင်းပေါက်
 အနီးသို့ သူ မည်သို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း သူ မသိပါ။ သူ့နောက်ဆုံး
 မှတ်မိသည်မှာ စာအုပ်၏ယာဘက် စာမျက်နှာတွင် “ဒရေကိုဖွဲ့စည်း အုပ်

ချုပ်ပုံနှင့် ဥပဒေများ” ဟူသော ခေါင်းစီးငယ်တစ်ခုတွေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သည်နောက်တွင်ကား သူသည်အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းလျှောက်သွားသူ တစ်ဦးပမာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားဟန်တူသည်။ ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် သူဘယ်လောက်ကြာသွားပြီးနည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ဖို့သံ ပွိုင့်အလွန်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့သောငါးဖမ်းသင်္ဘောသည် ယခုအခါ မေဂီဆိပ်ခံ တံတားတွင် ဆိုက်ကပ်ထားပြီဖြစ်သည်။ ဤသင်္ဘောကအချိန်အနည်းဆုံး တစ်နာရီလောက်ကြာသွားပြီဟု ဖော်ပြနေသည်။ နေဝင်သွားသည်မှာလည်း ကြာချေပြီ။ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပြကတေ့ညိုမှောင်နေပေပြီ။ မောင့်သမားပိုင် တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ငွေကြယ်ကလေးတွေလင်းလက်စပြုနေပြီ။

ရှည်လျားသောလက်ခေါက်မှုတ်သံတစ်ခု စူးရှပေါ်ထွက်လာချိန်တွင် သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှခွာကာ စောစောက အခန်းထောင့်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ဖရက်၏ လေချွန်သံဖြစ်သည်။ သူသက်ပြင်းထပ်ချလိုက်သည်။ လက်ခေါက်မှုတ်သံထပ်ပြီး ထွက်ပေါ်လာ သည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ်လက်ခေါက်မှုတ်သံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာပြန် သည်။ သည်တစ်ခါချာလီဖြစ်သည်။ သူတို့လမ်းထောင့်မှ စောင့်နေကြ သည်။ အတော်ကံကောင်းတဲ့အကောင်တွေပဲ။

သို့ရာတွင် သည်ညမှာသူ့ကို သူတို့တွေ့ကြရမည်မဟုတ်ပါ။ လက် ခေါက်မှုတ်သံ နှစ်ခုပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူတို့လိမ်ကာ ညည်းတွားလိုက်သည်။ အို ဒီကနေ့ည ငါ့ကို သူတို့မတွေ့ရ ဘူးဟု သူထပ်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ ဒီရေကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးအကြောင်း မကျက်မှတ်ရသေး ဘဲ သူတို့နှင့်တွေ့ဆုံရန်မှာ မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်ပါ။

စောစောက သူ့ကိုပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့သော စွမ်းအားကပင် ယခုအခါ သူ့ကိုစားပွဲဆီသို့ ဆွဲခေါ်လျက်ရှိသည်။ ယင်းအတွက်ပင် သူသည် သမိုင်းစာအုပ်ကို အခြားကျောင်းသုံးစာအုပ်များပေါ်သို့ ထပ်ဆင့်လိုက်ရ သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတိမပြုမိဘဲနှင့် တံခါးကို ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်မိသည်။ သူပြန်လှည့်မည်လုပ်သည်။ သို့သော် အပြင်သို့ခဏကလေးထွက်ပြီး ပြန်လာမှစာကျက်မည်ဟု သူစဉ်းစားမိသည်။

ခဏကလေးဆို တကယ်ခဏလေးပဲဟု လှေကားမှ ဆင်းသွားရင်း
 သူ့ကိုယ်သူကတိပေးလိုက်သည်။ သူ မြန်သည်ထက်မြန်မြန်ဆင်းသွားသည်။
 လှေကားရင်းသို့ရောက်သောအခါ တစ်ခါဆင်းလျှင်သုံးထစ်ဖြစ်သွားသည်။
 သူသည် ကက်ဦးထုပ်ကိုဆောင်းလိုက်ပြီးနောက် ဘေးပေါက်မှကမ္ပောသော
 ပါးထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းထောင့်သို့သူမရောက်မီမှာပင် ဒရေကိုပြုပြင်ပြောင်း
 လဲရေးသည် အာဏာရှင်ကြီးဒရေကိုလို အတိတ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မနက်ဖြန်
 တွင်ကျင်းပမည့် စာမေးပွဲမှာလည်း ဝေးလံသောအနာဂတ်ကာလတွင် ရောက်
 ရှိနေတော့သည်။

ဗရစ်၊ ဆိုရယ်တော့နှင့် ရက်ဒီ

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဖရက်နှင့် ချာလီတို့ထံ ရောက်ရှိသောအခါ ဂျိုးက မေးလိုက်သည်။

“စွန်ကိစ္စ” ချာလီက ဖြေသည်။ “လာကွာ၊ မင်းကို စောင့်ရတာ ညောင်းလှပြီ”

သုံးယောက်သား အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ တောင်စောင်းထိပ်သို့ရောက်ရှိသောအခါ သူတို့၏အောက် ဘက်တည့်တည့်လောက်တွင် ရှိသော ယူနိုယ်လမ်းမကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုအရပ်ကို သူတို့က ငရဲတွင်းဟုခေါ်ကြသည်။ ထိုနာမည် မှန်ကန်ကောင်းမွန်လှသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တောင်ပေါ်သားဟု ဆိုကြသည်။ တောင်ပေါ်သားများ ငရဲတွင်းကြီးထဲသို့ ဆင်းသက်ခြင်းသည် သူတို့အနေနှင့် မဟာ စွန့်စားခြင်းကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

သိပ္ပံနည်းကျစွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ဤတောင်ပေါ်သား သုံးယောက်အတွက် စိတ်အဝင်စားဆုံး ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုဖြစ်သည်။ တစ်မိုင်ခန့် ရှည်လျားသော ကြိုးတွင်စွန့်ခြောက်ကောင် ချည်ပြီးမိုးတိမ်များကြားသို့ ရောက်အောင် တင်လွှတ်ခြင်းသည် သူတို့အတွက်သာမန်အောင်မြင်မှု တစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့၏စွန်အင်အားကို မကြာမကြာပင် ဖြည့်တင်းကြရသည်။ အကြောင်းမှာ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုများဖြစ်ပွားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြီးပြတ်သွား၍သော်လည်းကောင်း၊ စွန်တစ်ကောင်စိုက်ဆင်းသွား၍သော်လည်းကောင်း၊ ရုတ်တရက်လေရပ်သွား၍သော်လည်းကောင်း ငရဲတွင်းသို့သူတို့၏ စွန်များ ကျရောက်သွားကြသည်။ သူတို့၏ စွန်များကို ထိုမှပြန်လည်ရရှိခြင်းမရှိချေ။ အကြောင်းမှာ ငရဲတွင်းမှ လူငယ်ကလေးများသည် သူခိုးဓားပြများဖြစ်ကြသောကြောင့် သူတို့ကပိုင်ဆိုင်ခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အဓိက ထားကြသည်။

တောင်ပေါ်သားတစ်ဦး၏ စွန်တစ်ကောင်ထိခိုက်ဆုံးရှုံးပြီးနောက်တစ်နေ့မှာပင် ထိုစွန်ကို ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပြန်ပြီးတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုစွန်ကို ချည်လွှတ်သော ကြိုးသည် တွင်းသားများခိုအောင်းရာ ငရဲတွင်းကြီးအတွင်းသို့ သက်ဆင်းသွားနေမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး သိပ္ပံနည်းကျစွန်လွှတ်ခြင်းအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်သော တွင်းသားတို့သည်လည်း အိမ်နီးချင်းတောင်ပေါ်သားများနည်းတူပင် ဤပညာရပ်များတွင် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ကြတော့သည်။

တောင်ပေါ်သားတို့၏ စိတ်ပြေလက်ပျောက်လုပ်ငန်းကြောင့် အမျက်ထွက်နေသော သင်္ဘောသားအဘိုးကြီးတစ်ဦးလည်းရှိသေးသည်။ သူသည် ရေကြောင်းသွားလာမှုနှင့် လေကြောင်းဖြစ်ပေါ်မှုများကို နားလည်၍တစ်ကြောင်း၊ လက်မှုပညာပိုမိုကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်၍ တစ်ကြောင်းအကောင်းဆုံးစွန်များကို တီထွင်ထုတ်လုပ်နိုင်တော့သည်။

သူသည် ပင်လယ်ရေစပ်အနီးရှိ ကြွက်ထောင်ချောက်တင်းကုပ်ကလေးတစ်ခုတွင်နေထိုင်သည်။ သူသည် ထိုတင်းကုပ်ကလေးမှ နေ၍ မှန်ရိမြိုင်းပျသော မျက်လုံးများဖြင့် ဒီရေအတက်အကျကိုသော်လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောများ ဝင်ကြထွက်ကြသည်ကိုသော်လည်းကောင်းတွေ့မြင်နိုင်ပြီး တစ်ချိန်က ပင်လယ်တွင်းသို့ သင်္ဘောကြီးများဖြင့် သူကိုယ်တိုင်သွားရောက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်စားမြုံ့ပြန်နိုင်တော့သည်။

အရှင်းဆုံးစကားဖြင့် ပြောရလျှင် ငရဲတွင်းကြီးသည် ဆင်းရဲသားနွမ်းပါးသူတို့၏ ဖြတ်သိပ်ကျဉ်းကျပ်သော အရပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအရပ်ဒေသတွင် လူမျိုးပေါင်းစုံရောပြွမ်းနေထိုင်ပြီး မြို့ပြရှုပ်ထွေးမှုဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အညစ်

အကြေးအဆွေးအပုပ်များကြားတွင် ကောင်းသလိုနေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ သင်္ဘောသားကြီး၏ တဲကုပ်ကလေးသို့ တောင်ပေါ်သားများ သွားရောက်သည့်အချိန်သည် ညဦးပိုင်းအချိန်စောသေးသဖြင့် ဘာမျှပြဿနာမရှိပါ။ အချို့သောတွင်းသားကောင်ကလေးများကသာ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး မထိတရီနောက်ပြောင်ကြခြင်းလောက်သာရှိပေသည်။

သင်္ဘောသားကြီးလုပ်သော စွန်များသည် ကောင်းကင်တွင် အပျံကောင်းကြရုံသာမက ချိုးနှိမ်ခေါက်နိုင်ပြီး သယ်ယူရလည်းလွယ်ကူသည်။ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်စီဝယ်ယူသောစွန်များကို စက္ကူဖြင့် သေသေသပ်သပ် ထုပ်နှောင်ပေးသဖြင့် သူတို့၏ ချိုင်းအောက်တွင် အသာညှပ်ယူသွားနိုင်ကြသည်။

“ကောင်ကလေးတွေ သတိထားပြီးသွားကြ၊ ညမိုးချုပ်ရင်သင်းတို့ကျက်စားတဲ့အချိန်ပဲ”

သူတို့ ပြန်ကြမည်ရှိသောအခါ အဘိုးကြီးက သတိပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ကျွန်တော်တို့ ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်”

ချားက ပြန်ပြောသည်။

ငြိမ်သက်ကျယ်ဝန်းသော တောင်ပေါ်လမ်းများနှင့်သာ ကျွမ်းဝင်သော လူငယ်ကလေးများသည် ပြုတ်သိပ်ပြည့်ကျပ်နေသောအရပ်ကို ဖြတ်ရသော အခါ များစွာမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြရသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တောကြီးမျက်မည်း တစ်ခုကိုဖြတ်သန်းကြရသည့်အလားဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ ထူးခြားဆန်းကျယ်နေပြီး သူတို့နှင့်ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်မှု မရှိသော လမ်းသိမ်လမ်းကျဉ်းကလေးများတွင် သူတို့သည် ဘေးအန္တရာယ်ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်သွားနေကြရသည်။

ကလေးများနှင့် ပေါက်စနကလေးများသည် လမ်းပေါ်တွင်သာမက သူတို့ခြေထောက်များအကြားမှာပင် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည်။ ဦးထုပ်ခေါင်းပေါင်းမပါသော ကပိုကရီမိန်းမကြီးများသည် အိမ်တံခါးဝများတွင် အတင်းအဖျင်းများပြောနေကြသည်။ သို့မဟုတ် လက်ပေါ်တွင်အရောင်းအ

ဝယ်ပစ္စည်းကလေးများဖြင့် စုန်ချည် ဆန်ချည်လမ်းသလားနေကြသည်။ အသီးပုပ်နှင့်ငါးပုပ်နဲ့များ ဟောင်စော်နေကြသည်။ ဧရာမလေးလုံးခြောက် ဖတ်ယောက်ျားကြီးများ ကလန်ကလားသွားလာနေကြသည်။ စုတ်စုတ်ချာချာ ကောင်မလေးများက အမြှုပ်တစ်စီထနေသော ဘိယာပုံးကြီးများကို ဆွဲပြီး ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့နေကြသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ၊ အသံ ဩဩ ဝဲဝဲများ၊ ဗလုံးဗထွေးပြောသံများ၊ စူးစူးရှရှ ဟစ်အော်သံများ၊ ရန်ဖြစ်သံများ၊ ဆူညံ ငြင်းခုန်သံများဖြင့် ငရဲတွင်းကြီးသည် လူသားတို့၏ ပျားအုံကြီးတစ်ခုပမာ အချိန်မှန်မှန် ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့နေတော့သည်။

“ဝိုး ဒီကမြန်မြန်ထွက်မှပဲ စိတ်ချမ်းသာရတော့မယ်”

ဖရက်က ပြောလိုက်သည်။

သူကလေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျိုးနှင့်ချာလီတို့က သူ့စကားကိုသဘောတူသောအားဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ သည် စကားမပြောချင်ကြပါ။ လူအုပ်ကြားထဲတွင် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် လျှောက်နေကြသည်။ ဆားအန္တရာယ် ပြွမ်းတီးနေသော တောနက်ကြီးတစ် ခုထဲရောက်ရှိနေသော ခရီးသွားများပမာ ဖြစ်ကြသည်။

ငရဲတွင်းထဲတွင် ဘေးအန္တရာယ်နှင့်ရန်သတ္တရအမှုများပြွမ်းတီးနေ သည်။ တွင်းသားများသည် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ သူစိမ်းတစ်ရံဆံများ လာရောက် သည်ကို နှစ်မြို့ခြင်းမရှိကြပါ။ စုတ်စုတ်ပေပေကောင်ကလေးတွေက သူတို့ ကိုရန်စောင်ကြသည်။ သတ္တိရှိသလိုနှင့် ဟိန်းဟောက်ကြသည်။ သို့သော် ခြောက်လိုက်လျှင်တစ်ကြိုးတည်း ပြေးကြသည်။ သို့သော် အချို့သော ချာတိတ်ကလေးများကမူ သူတို့နောက်မှအုပ်စုဖွဲ့ပြီး စိစိညံ့ညံ့ လိုက်ပါလာ ကြသည်။ လူအုပ်များလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့၏ အမူအရာများကလည်း ရဲရင့်လာကြသည်။

“သူတို့ကိုထည့်မတွက်နဲ့၊ နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်နဲ့၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြ။ မကြာခင်မှာ ကိုယ်တို့ဒီအထဲက လွတ်တော့မယ်”

ဂျိုးက သတိပေးလိုက်သည်။

“မရတော့ဘူး၊ ငါတို့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်၊ ဟိုမှာကြည့်”

ဖရက်က လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

သူတို့ဦးတည်လျက်ရှိသော လမ်းထောင့်တွင် သူတို့အရွယ်ကောင်က လေးလေးငါးယောက်ပိတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ လမ်းမီးတိုင်မှ အလင်းရောင်က သူတို့အပေါ်သို့ထိုးကျလျက်ရှိရာ ၎င်းတို့အထဲမှတစ်ယောက်သည် ဆံပင်များရဲရဲနီလျက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြနေတော့သည်။ ၎င်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဂိုဏ်းမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ခေါင်းဆောင် ဗရစ်ဆင်ပဆန်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ၎င်းသည်ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်တက်ရောက်ပြီး ကုန်းမြင့်သားကလေးများကို ရန်မူတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ကုန်းမြင့်သားကလေးတွေ သူတို့အိမ်များသို့ ကမူးရှူးထိုး ထွက်ပြေးကြရသည်။ သူတို့မိဘများက ပုလိပ်ကို ကမန်းကတန်း ဖုန်းဆက်ကြရသည်။

လမ်းထောင့်မှ အုပ်စုကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ လူငယ်ကလေးသုံးလေးယောက်နောက်တွင် လိုက်ပါလာသော ဗရစ်သုတ်ခချာတိတ်ကလေးများ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြလေတော့သည်။ သည်အခါ လူငယ်ကလေးများမှာ ပိုပြီး စိုးရိမ်ကြရသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့လမ်းကို ရဲရင့်စွာပင်ဆက်ပြီးသွားကြသည်။

ဆံပင်နီနီနှင့် ကောင်ကလေးသည် သူ့အုပ်စုထဲမှ ခွဲထွက်လာပြီး သူတို့ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့က သူ့ကို ကွေ့ပတ်ပြီး သွားရန်ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် ၎င်း၏လက်ကို ဆန့်တန်းထားလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် မနေကြတာလဲ”

သူဟိန်းဟောက်သည်။

“ငါတို့အိမ်ကိုပြန်တာပဲ”

ဖရက်က ပြေပြစ်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

ဗရစ်ကဂျိုးကို ကြည့်ပြီး

“မင်း ချိုင်းကြားမှာ ဘာတွေလဲ”

ဂျိုးက သူ့ကိုယ်သူ ချုပ်တည်းထိန်းသိမ်းကာ သူ့ကို အလေးမမူ၊ ဂရုမပြုဘဲ ဖရက်နှင့်ချာလီတို့ကို “သွားကြမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကို ပွတ်တိုက်ဖြတ်ကျော်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဗရစ်ဆင်ပဆန်က သူ့မျက်နှာကို လျင်မြန်စွာတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ချိုင်းကြားမှစွန်ကိုလည်း အလားတူလျင်မြန်စွာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဂျိုးဒေါသတကြီးတစ်ချက်အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ထိန်းချုပ်မှုများလေထဲတွင်ပျောက်လွင့်သွားပြီး သူ၏ရန်သူကိုခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ဤအဖြစ်က ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အဖို့ အံ့အားသင့်စရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူ၏ ပိုင်နက်မြေတွင် သည်လိုမျိုးအတိုက်ခံရလိမ့်မည်ဟု သူနည်းနည်းကလေးမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။ စွန်များကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ့နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်လူကို တိုက်ရလျှင်ကောင်းမလား၊ သို့မဟုတ် လက်ထဲရောက်နေသောစွန်တွေကို အရယူရလျှင်ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားဝေခွဲနေဟန်ရှိသည်။

ဒုတိယအတွေးက သူ့ကိုလွှမ်းမိုးသွားသည်။ သူ တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်ပြီးနောက် လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာပြေးဝင်သွားသည်။ ရန်သူ၏ နယ်မြေရိုင်းထဲသို့ တိုးဝင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းဂျိုးသိရှိသည်။ သို့သော် ပစ္စည်းနှင့် မာနက သူ့ကိုလွှမ်းမိုးနေသည်။ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ပင် သူပြေးလိုက်သည်။

ဖရက်နှင့်ချာလီတို့လည်း နောက်မှလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ဂျိုးက သူတို့ရှေ့မှ အများကြီးပြတ်ထွက်သွားသည်။ သူတို့နောက်မှ ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်လိုက်ပါသည်။ ၎င်းတို့က ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့် လက်ခေါက်မှုတ်အချက်ပေးကြသည်။ လူစုသည့်အချက်ပေးသံဖြစ်သည်။ သူတို့ပြေးကြလိုက်ကြစဉ်မှာပင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာမူ လက်ခေါက်မှုတ်သံများ တုံ့ပြန်လာကြသည်။ ထို့နောက်မကြာခင်မှာပင် ဖရက်နှင့်ချာလီတို့နောက်တွင် လူတစ်ကျိပ်လောက်ဖြစ်လာသည်။ ဖရက်နှင့်ချာလီတို့သည် အပြေးမြန်လှသော ဂျိုးကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် အထူးပင် အာရုံစိုက်နေရသည်။

ဗရစ်ဆင်ပဆန်သည် ကွက်လပ်တစ်ခုဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလျက်ရှိသည်။ “မလွယ်ပေါက်” တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သာ သိရှိဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းပေါက်များ၊ ခြံစည်းရိုးပေါက်များ၊ တဲကြားအိမ်ကြားများကို မလွယ်ပေါက်ဟုဆိုကြသည်။ နယ်မြေမကျွမ်းကျင်

သောသူများသည် သူတို့နောက်ကို ဂရုစိုက်ပြီးလိုက်နေရသဖြင့် မကြာမတင် မှာပင် လမ်းပျောက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂျိုးသည် ဗရစ်ကိုမလွယ်ပေါက်မှ ပျောက်ကွယ်မသွားခင်မှာ ပင် အမိဖမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက် ထားရင်း မြေကြီးပေါ်တွင် လိမ့်သွားကြသည်။ ဖရက်၊ ချာလီနှင့်ဂိုဏ်းသား များရောက်လာချိန်တွင် သူတို့သည်မတ်တတ်ထရပ်လျက်ရှိပြီး တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြသည်။

“မင်းဘာလိုချင်သလဲ” ဆံပင်နီနီနှင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က လူမိုက်လေ သံဖြင့်မေးလိုက်သည်။ “မင်း ဘာလိုချင်သလဲ အဲဒါ ငါ သိချင်တယ်”

“ငါစွန်တွေကို လိုချင်တယ်”
ဂျိုး ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဗရစ်ဆင်ပဆန်၏ မျက်လုံးများ တောက်လက်သွားသည်။ စွန်တွေကိုသူတို့လည်း လိုချင်နေသည်။

“သူတို့ကို လိုချင်ရင် ငါနဲ့ချမယ်”
သူ ကြေညာလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ချရမှာလည်း သူတို့ကငါ့ဟာတွေပဲ”
ဂျိုး ဒေါသဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ ယင်းသို့ သူပြောဆိုလိုက်ခြင်းသည် ငရဲတွင်းသားတို့၏ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်သဘောတရားကို သူ မသိ ကျိုးကျွန်ပြုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်၏ နောက်တွင် ဝံပုလွေအုပ်ကြီးသဖွယ် ပြတ်တွယ်လျက် ရှိသော ဂိုဏ်းသားများထံမှ သရော်သံများ၊ လှောင်ပြောင်သံများထွက်ပေါ် လာသည်။

“စွန်တွေအတွက် ငါဘာဖြစ်လို့ချရမှာလဲ”
ဂျိုးထပ်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါပြောလို့ပဲ၊ ငါပြောတာပဲဖြစ်ရမယ် နားလည် လား”

ဆင်ပဆန်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။
သို့သော် ဂျိုးနားမလည်ပါ။ ဗရစ်ဆင်ပဆန်၏ စကားသည် ဆန်ဖရန်

စစ္စကိုမြို့တွင် သို့မဟုတ် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသတွင် တရားဥပဒေဖြစ်ကြောင်း ဂျိုး နားမလည်နိုင်ပါ။ သူက ရိုးသားမှုနှင့် တရား မျှတမှုကိုသာ နားလည်သဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆန္ဒများ တက်ကြွ လာတော့သည်။

“အဲဒီစွန်တွေကို ငါ့ကိုပေး၊ အခုချက်ချင်းပေး။”

သူတောင်းခံလိုက်သည်။ စွန်ထုပ်ဆီသို့ သူ့လက်ကို လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဗရစ်က ဆတ်ခနဲလွှဲဖယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်....

“ငါ ဘယ်သူလဲ မင်းသိလား၊ ဗရစ်ဆင်ပဆန်ဆိုတာ ငါပဲကွ၊ ဘယ် သူမှ ငါ့ကိုဒီလိုလေသံမျိုးနဲ့ ပြောလို့မရဘူး။”

“သူ့ကို ဘေးချိတ်ထားခဲ့ပါ၊ စွန်လေးငါးကောင် ဘာလုပ်စရာလဲ၊ သူ့ ကိုအရေးလုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ ငါတို့ဒီကသွားကြစို့။”

ချာလီက ဂျိုးအနားနားတွင် ကပ်ပြီးတီးတိုးပြောသည်။

“အဲဒါတွေက ငါ့စွန်တွေကွ၊ ငါ့စွန်တွေကို ငါပြန်ရအောင်လုပ်ရမယ်”

ဂျိုးကအလျော့မပေးသောအမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီတစ်အုပ်လုံးကိုမင်းမချနိုင်ဘူး၊ အဲဒီကောင်ကိုမင်းနိုင်လဲ၊ တစ်အုပ်လုံး ကမင်းကို ဝိုင်းပြီးချကြမှာပဲ”

ဖရက်က ကြားဝင်ပြီးပြောသည်။

သူတို့တိုးတိုးတိုင်ပင်နေကြသည်ကို ၎င်းတို့က လေ့လာအကဲခတ်နေ ကြသည်။ ဤသို့တိုင်ပင်နေကြသည်မှာ ဂျိုးကြောက်၍ပဲဟု ယူဆကြပြီး ဝံပုလွေသံများဟစ်အော်ကြပြန်သည်။

“ကြောက်၊ ကြောက်”

လူမိုက်ကလေးများလှောင်ပြောင်စော်ကားကြသည်။

“သူက အထက်တန်းစားကွ၊ ရှုပ်အကျီကလေးပေသွားမှာစိုးနေတယ်၊ သူ့အမေက ဆူမှာမဟုတ်လား”

“တိတ်စမ်း”

သူတို့ခေါင်းဆောင်က အာဏာသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အသံများ အားလုံးတိတ်သွားသည်။

“ငါ့ စွန်တွေကိုပေးမလား”

ဂျိုး တောင်းဆိုရင်း ရှေ့တိုးသွားသည်။

“စွန့်တွေကိုလိုချင်ရင် မင်းချမလား”

ဆင်ပဆန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ချမယ်”

ဂျိုး ဖြေလိုက်သည်။

“ချကွ၊ ချကွ”

ဂိုဏ်းသားများအော်ကြပြန်သည်။

“ဟေ့ ဒီပွဲကိုတရားအောင် ငါကြည့်ပေးမယ်”

လူတစ်ယောက်၏ အသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

မည်သူမျှမမြင်မတွေ့ဘဲ ရောက်ရှိလာပြီး ယခုကဲ့သို့ ကြေညာလိုက်သော လူကြီးကို သူတို့အားလုံး တစ်မဟုတ်ချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ လမ်းထောင့် ဓာတ်မီးတိုင်မှ သူတို့အပေါ်ဖြာကျနေသော အလင်းရောင်အရ ထိုလူကြီးသည် အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဗလကောင်းကောင်းလူထွားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။ သားရေကြမ်း ဖိနပ်ကြီးကို စီးထားသည်။ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကြီးကိုခါးအထက်ပိုင်းတွင် သားရေကြိုးဖြင့် ဆိုင်းထားသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဆီကြေးတွေပေးနေသော ဦးထုပ်နက်ကို ဆောင်းထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကျောက်မီးသွေးအမှုန်များဖြင့် မည်းနေသည်။ ရုပ်အင်္ကျီက အသားကြမ်းကြမ်းအပြာဖြစ်သည်။ လည်ပင်းကြယ်သီးများ ဖွင့်ထားသဖြင့် တုတ်ခိုင်သော လည်ပင်းကြီးနှင့် ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်ကြီးတို့ကို ထုတ်ဖော်ပြသလျက်ရှိသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ဆင်ပဆန်ဟောက်လိုက်သည်။ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းကို ဒေါသဖြစ်နေသည်။

“ဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး” ထိုလူကြီးက ပြန်ပန်လိုက်သည်။

“အေး ဒါပေမဲ့မင်းသိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါက တရုတ်သင်္ဘောကြီးက မီးထိုးသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ စောစောက ငါပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီပွဲကိုတရားအောင်ငါကြည့်ပေးမယ်၊ အဲဒါ ငါ့အလုပ်ပဲ၊ မင်းတို့အလုပ်ကတော့ မှန်မှန်

ကန်ကန်ချဖို့ပဲ၊ အဲဒီတော့ ဆော်ကြပေတော့၊ တစ်ညလုံးတော့လည်းမလုပ်ကြနဲ့”

မီးထိုးသမားကြီးရောက်လာသည်ကို လူငယ်သုံးယောက်က သဘောကျပြီး ဆင်ပဆန်နှင့်သူ့တပည့်များက မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့အတန်ကြာတိုင်ပင်နှီးနှောကြသည်။ ပြီးမှ ဆင်ပဆန်သည် စွန်ထုပ်ကို ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကိုပေးလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။

“ကဲ လာချမယ်”

သူ၏ အင်္ကျီကိုချွတ်ရင်း သူပြောလိုက်သည်။

ဂျိုးက သူ့အင်္ကျီကို ဖရက်အားပေးလိုက်ပြီးနောက် ဗရစ်ထံသို့ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ သူတို့သည် လက်သီးဆုပ်များကို ချိန်ရွယ်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ဆင်ပဆန်က လက်သီးတစ်ချက်လျင်မြန်စွာ ပစ်သွင်းလိုက်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂျိုးထံမှ တုံ့ပြန်သော လက်သီးချက်ကိုငုံ့ရှောင်လိုက်သည်။ သူ့ပြိုင်ဘက်၏ အရည်အချင်းကို ဂျိုး အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဤအချက်က သူ၏ အလျှော့မပေးတတ်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် အနိုင်ရရှိလိုသော သန္နိဋ္ဌာန်တို့ကို ပိုမိုတောင့်တင်းခိုင်မာစေတော့သည်။

မီးထိုးသမားကြီးရှိနေသည့်အတွက် ဆင်ပဆန်၏ နောက်တော်သားများသည် ဗရစ်ကိုအားပေးရုံနှင့် ဂျိုးကိုနောက်ပြောင်ရုံသာပြုလုပ်ကြသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဝိုင်းကြီးပတ်ချာလှည့်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထိုးလိုက် ခြောက်လိုက်ကာ လိုက်လုပ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဆိုသလို အထိနာလျက်ရှိကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ကွက်ပုံစံက သိသိသာသာကြီးပင် ခြားနားသည်။ ဂျိုးကမတ်မတ်ကြီးရပ်ထားသည်။ ခြေထောက်များပေါ်တွင် ခိုင်ခိုင်ကြီးအားပြုထားသည်။ ခြေနှစ်ချောင်းကို ကာထားသည်။ ခေါင်းကို မော့ထားသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင် မူဆင်ပဆန်သည် သူ၏ခေါင်းကို ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားတွင် မြုပ်ဝင်နေသည်အထိ ငုံ့ထားသည်။ ထို့နောက်သူသည် တရစပ်ဆိုသလိုပင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ခုန်နေသည်။ ကြွနေသည်။ ထို့နောက် ဂျိုး မမြင်တွေ့ဖူးသော လက်ဝှေ့ရေး အမျိုးမျိုးကို ပြသနေသည်။

နာရီတစ်မတ်ခန့်ကြာသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံးပင်ပန်းလာကြပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျိုးက ဆင်ပဆန်ထက် ပိုပြီးလန်းဆန်းလျက်ရှိသည်။ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ အစားအသောက်မကောင်းခြင်း၊ အနေအထိုင်ကျန်းမာရေးနှင့်မညီညွတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်သည် အသက်ရှူမှားကာ မောဟိုက်လျက်ရှိတော့သည်။ ပထမပိုင်းတွင် တစ်ဖက်က တိုက်ရည်ခိုက်ရည်သာသဖြင့် ဂျိုးသည် အတော်လေးခံလိုက်ရပြီး ယခုအခါတွင် သူသည်ခွန်အားနည်းပါးကာ သူ၏လက်သီးချက်များသည် အားမပါဘဲ ရှိတော့သည်။

အကြိတ်အနယ်အကျောက်အကန်ဖြစ်လာပြီမို့ ဆင်ပဆန်သည် စည်းကမ်းစဉ်လာမဟုတ်သော တိုက်နည်းတိုက်ဟန်များကို အသုံးပြုလာတော့သည်။ သူ ဟန်ရေးပြသည်။ ခုန်ဝင်သည်။ အမြန်အဆန်ထိုးကြိတ်သည်။ ထို့နောက် ဂျိုး၏ ခြေထောက်ရင်းတွင်လဲချလိုက်သည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ရောက်နေသဖြင့် ဂျိုး သူ့ကို ထိုး၍မရပါ။ သို့ဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဆင်ပဆန်ပြန်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်သည်အထိ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဆင်ပဆန်က စောစောကအတိုင်းပြုလုပ်ပြန်တော့သည်။

သို့ရာတွင်ဂျိုးသည်ဤအဖြစ်ကို ငြီးငွေ့လာပြီး သူ့ဘက်ကလည်းပြင်ဆင်မှုကို ပြုလုပ်ရတော့သည်။ သူ၏လက်သီးချက်ကို ဆင်ပဆန်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ချိန်သားကိုက်ထားရသည်။ ဆင်ပဆန်ရှေ့သို့ ထိုးလှဲပြီးအချလိုက်တွင် သူကတအားပစ်ထိုးလိုက်ရသည်။ ဆင်ပဆန်လဲကျသွားသည်။ ဘေးတစောင်းကြီးလဲကျသွားသည်။ သူ၏ခေါင်းကို ဂျိုး၏လက်သီးဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသောကြောင့် သူလိမ့်သွားပြီးကုန်းကွကွကြီးပြန်ထသည်။ ထိုပုံစံအတိုင်းသူအမောဆိုပြီးအော်နေသည်။ သူ့နောက်လိုက်များက သူ့ကိုထရန် အော်ကြသည်။ သူနှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ကြိုးစားပြီးထသည်။ သို့သော် သူခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး မူးဝေနေပြီဖြစ်သည်။

“ငါ ရှုံးပြီ၊ ငါလက်မြောက်ပြီ”

သူ ပြောလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းသားများအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင် ရှုံးသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားကြသည်။

ဂျိုး ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုး တက်လိုက်ပြီး
 “အဲဒီစွန်တွေမပေးရင် မင်းသိမယ်”
 စွန်ထုပ်ကိုကိုင်ထားသောကောင်ကလေးကို ပြောလိုက်သည်။
 “ဟေ့ ငါမသိဘူး”
 ဂျိုးနှင့် သူ့ပစ္စည်းအကြားတွင် ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဝင်ရပ်ကာ ပြော
 လိုက်သည်။ သူ့ ဆံပင်က ဆင်ပဆန်လိုပင်ရဲရဲနီနေသည်။
 “အဲဒီစွန်တွေကိုလိုချင်ရင် မင်းငါ့ကိုနိုင်အောင်ချရမယ်”
 “ဘာဆိုလဲ၊ ငါအခုချပြီးပြီ၊ ငါနိုင်ပြီ၊ နောက်ထပ်ဘာမှ လုပ်စရာမလို
 တော့ဘူး”
 ဂျိုးတုံ့ပြန်လိုက်သည်။
 “မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ရဦးမယ်၊ ငါကဆိုရယ်တော့ဆင်ပဆန်ပဲ၊ ဗရစ်
 ရဲ့ညီပဲ၊ သိပြီလား”
 ယင်းသို့ဖြင့် ဂျိုးသည် မသိသေးသော တွင်းသားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံတစ်
 ခုကို သိရှိရပြန်တော့သည်။
 “အေး ကောင်းပြီလာကွာ”
 သူပြောလိုက်သည်။ တရားမျှတမှုမရှိသော အစီအစဉ်ကြောင့် သူ၏သွေး
 များ ပိုမိုဆူပွက်လာရတော့သည်။
 အစ်ကိုထက် တစ်နှစ်မျှငယ်သော ဆိုရယ်တော့ဆင်ပဆန်သည် ဘက်မ
 ညီသော စိန်ခေါ်သူတစ်ဦးဖြစ်နေတော့သည်။ သဘောကောင်းသောမီးထိုး
 သမားကြီးက အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် ကြားဝင်ပြီးထိန်းပေးရသည်။ နောက်
 ဆုံးတွင် ဒုတိယမြောက်ဆင်ပဆန်မိသားစု မြေပြင်တွင် လဲကျပြီး ရုံးနိမ့်
 ကြောင်းဝန်ခံရတော့သည်။
 သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဂျိုးသည် သူ့ပစ္စည်းများကို ပြန်ရပြီဖြစ်ကြောင်း၊
 အနည်းငယ်မျှယုံမှားသံသယရှိမနေတော့ဘဲ စွန်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။
 ထို့နောက် နောက်ထပ်လူငယ်တစ်ယောက်က သူနှင့်ပစ္စည်းကြားတွင် ဝင်
 ရောက်လာပြန်တော့သည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ရဲရဲနီနေသော ဆံပင်များကို
 မြင်ရသောအခါ ဤငနဲကလေးသည်လည်း ဆင်ပဆန်မိသားစုပင်ဖြစ်
 ကြောင်း ဂျိုးသိရှိလိုက်ရတော့သည်။ ၎င်းသည် စောစောကနှစ်ယောက်တို့

ထက်အငယ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပိုပြီးသေးငယ်သည်။ မျက်နှာတွင် အပြောက်အစက်တွေပြည့်နေသည်။ မီးရောင်တွင် ထင်းထင်းကြီးပေါ်လွင်နေသည်။

“မင်း ငါ့ကိုမနိုင်ဘဲနဲ့ ဒီစွန်တွေကိုမရနိုင်ဘူး” သူကအသံသေးသေးလေးဖြင့် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ “ငါက ရက်ဒီ ဆင်ပဆန်ပဲ၊ ငါ့ကိုမနိုင်ဘဲနဲ့ ငါတို့မိသားစုကို မင်းမနိုင်သေးဘူး”

ဂိုဏ်းသားများက ချီးကျူးသြဘာပေးကြသည်။ ရက်ဒီက တိုက်ပွဲဝင်ရန်ပြင်ဆင်သည့်အနေဖြင့် သူစုတ်ပြနေသော အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။

“စိန်ပြီလား”

ဂျိုးကို သူ မေးလိုက်သည်။

ဂျိုး၏ လက်ခေါက်များ စုတ်ပြနေပြီဖြစ်သည်။ သူ၏နှာခေါင်းမှသွေးတွေထွက်နေသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းပေါက်ကွဲသွားပြီး ရောင်ကိုင်းနေသည်။ ထို့ပြင် သူမောပန်းနေပြီဖြစ်သည်။ အသက်ရှူ၍မရတော့။

“မင်းတို့ဆင်ပဆန်တွေနောက်ထပ် ဘယ်နှယောက်ရှိသေးသလဲ၊ ငါအိမ်ပြန်ရဦးမယ်၊ မင်းတို့မိသားစုတွေ နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်ဆိုရင် တစ်ညလုံးထိုးနေရလိမ့်မယ်”

သူပြောလိုက်သည်။

“ငါကနောက်ဆုံးအနေနဲ့အကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်း ငါ့ကိုနိုင်ရင်၊ မင်းစွန်တွေကိုပြန်ပြီးရမယ်၊ စိတ်ချ”

“ကောင်းပြီ၊ လာကွာ”

အငယ်ဆုံးကလေးသည် အကြီးနှစ်ယောက်လောက် ခွန်အားဗလနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုမရှိသဖြင့် ချာတိတ်ကလေးသည် ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်၏ အကောင်းဆုံးပုံစံဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုလေသည်။ ထိုနည်းက ဂျိုးကိုအများကြီးဒုက္ခပေးပါသည်။ လေပွေရိုင်းကလေးကို အရှုံးပေးရပြီလားဟု ဂျိုးမကြာခဏမှတ်ထင်မိနေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည်အလျှော့မပေးဘဲ အားတင်းပြီး တိုက်ခိုက်သည်။ သူ၏အဘိုးအဘေးများသည် “မူ”အတွက် တိုက်ခိုက်သလို သူလည်း “မူ” အတွက်တိုက်ခိုက်နေရသည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ပြင် သူသည်တောင်ပေါ်သားတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် တိုက်ခိုက်နေ

ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့် အညီ သူတတ်စွမ်းနိုင်သည်ထက် နည်းနည်းကလေးမျှလျှော့၍မရနိုင်ပါ။

သို့ဖြင့် သူဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် သတ္တဝါကလေး၏ တစ်ဟုန်ထိုးတရစပ်တိုက်ခိုက်မှုများကို ကြံ့ကြံ့ခံသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချာတိတ်ကလေးသည် သူ့ဟာသူအမောဆို့ပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျကာ ၎င်းတို့၏ဆင်ပဆန်မိသားစု၏သမိုင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆင်ပဆန်မိသားစု ရုံးနိမ့်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဝန်ခံလေတော့သည်။

မြွေပွေး ပိုးထိ

သို့ရာတွင် ငရဲတွင်း၏ဘဝသည် အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရပြီး ဘာတစ်ခုမျှစိတ်မချရသော မရေမရာ ဘဝတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း တောင်ပေါ် သားသုံးယောက်တို့ လျင်မြန်စွာပင်လေ့လာသိရှိရတော့သည်။ သူ၏စွန့်များ ကိုမရယူသေးမီမှာပင် ဂျိုးအံ့အားသင့်နေသော မျက်လုံးများသည် မီးထိုး သမားအပါအဝင်သူ၏ ရန်သူများ ဝရန်းသုန်းကားထွက်ပြေးကြသည်ကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။ ဆင်ပဆန်ဂိုဏ်းရောက်ရှိလာသောအခါ ကောင်မ ကလေးများနှင့် ချာတိတ်ကလေးများ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်ကွယ် သွားကြရသည့်အတိုင်းပင် ပိုမို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဂိုဏ်းသားများ ရောက်ရှိ လာသောအခါ ဆင်ပဆန်ဂိုဏ်းသည်လည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ရချေတော့သည်။

“ငါးဂိုဏ်းဟေ့ ငါးဂိုဏ်း” ဟူသော ထိတ်လန့်တကြားဟစ်အော်သံများ ကို ဂျိုး ကြားရသည်။ ငါး ဂိုဏ်းကြောင့်သူတို့ ထွက်ပြေးကြသည်။ သူလည်း ဤအန္တရာယ်ကြောင့် ထွက်ပြေးရပေမည်။ သို့သော် သူသည် နောက်ဆုံး အချို့ တိုက်ခိုက်ထားသဖြင့် မောပန်းနေသည်။ မည်သည့်နေရာကပင် ခြိမ်း ခြောက်သည်ဖြစ်စေ သူ လွတ်အောင် မပြေးနိုင်သည်မှာ သေချာသည်။ ဖရက်နှင့်ချာလီတို့သည်လည်း ဆင်ပဆန်ဂိုဏ်းနှင့် သူရဲကောင်းမီးထိုးသမား

ကြီးတို့ပင် ကြောက်ရသောအန္တရာယ်မှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ရဲဘော်ကို သူတို့စွန့်ပစ်ထားနိုင်ခဲ့ကြပါ။

ကွက်လပ်အတွင်းသို့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များ ပြေးဝင်လာကြသည်။ တချို့က လူငယ်ကလေးတွေကို ဝိုင်းထားပြီး တချို့ထွက်ပြေးသူများနောက် သို့ လိုက်ကြသည်။ အပြေးနှေးသူများအဖမ်းခံရပြီဖြစ်ကြောင်း ထွက်ပေါ်လာ သော အော်ဟစ်သံများအရသိရှိကြရသည်။ လိုက်လံဖမ်းဆီးသူများ ပြန်လည် ရောက်လာသောအခါ သူတို့နှင့်အတူ ကံဆိုးသူ ဗရစ်ပါရှိလာကြောင်းတွေ့ ရှိရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် စွန်ထုပ်ကြီးကလည်း ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

နောက်ရောက်လာသူ လူရမ်းကားများကို ဂျိုးအံ့ဩစွာ လေ့လာကြည့်ရှု မိသည်။ ၎င်းတို့သည် အသက် ၁၇ နှစ် ၁၈ နှစ်အသက် ၂၃ နှစ် ၂၄ နှစ်ရွယ် လူငယ်များဖြစ်ကြသည်။ လမ်းသရဲ လူဆိုးများပင် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်လှသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဂျိုး ၏ မျက်နှာတွန့်ရှုံ့သွားရသည်။ လမ်းသရဲနှစ်ယောက်က သူ၏လက် မောင်းများကို ခပ်နာနာခပ်တင်းတင်း ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဖရက်နှင့် ချာလီ တို့လည်း အလားတူပင် အဖမ်းခံများဖြစ်နေကြရသည်။

“ဟေ့ကောင်ဒီမှာ မင်းတို့ဘာဖြစ်ကြတာလဲဆိုတာ ငါတို့စုံစမ်းရမယ်၊ ဒီမှာဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဟေ့ကောင် ခေါင်းနီ၊ မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေ တာလဲ”

တစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်၏အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

ဆင်ပဆန် ငိုသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါ ဘာမှမဟုတ်တာလား” ခေါင်းဆောင်က ဆင်ပဆန်၏ မျက်နှာကို မီးရောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ “မင်းကို ဘယ်သူဆေးခြယ်ပေးတာလဲ”

ဗရစ်က ဂျိုးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဂျိုးကို ရှေ့သို့ ဆွဲထုတ်ကြသည်။

“ဘာကိစ္စဖြစ်တာလဲ”

“စွန်တွေ....ကျွန်တော့်စွန်တွေကြောင့်ပါ” ဂျိုး ရဲရင့်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီကောင်က ကျွန်တော့်စွန်တွေကို ယူသွားပါတယ်၊ အခုသူ့ချိုင်းအောက်

မှာရှိပါတယ်”

“အို အဲဒီလိုလား၊ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာဟော့ကောင် ဗရစ်၊ ဒီနယ်မြေမှာ ခိုးတာဝှက်တာကို ခွင့်မပြုဘူး၊ နားလည်လား၊ ဒါတွေကို မင်းဘယ်လိုမှ မပိုင်ဘူး၊ ကိုင်း စွန်တွေကိုပေးစမ်း၊ ဒါနောက်ဆုံးပဲ”

ခေါင်းဆောင်က တအားဖျစ်ညှစ်လိုက်သောအခါ ဆင်ပဆန် ဒေါသဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီး လုယက်ပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့သည်။

“မင်း ချိုင်းကြားမှာကော ဘာတွေလဲ”

ခေါင်းဆောင်က ဖရက်ကို ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်း မှာပင် အထုပ်ကိုဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သည်။

“အားစွန်တွေပါပဲလား၊ စွန်တွေကိုလွှတ်ချနေတဲ့ စွန်စက်ရုံကြီးပဲ”

သူမှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချာလီ၏ စွန်ထုပ်ကို ယူလိုက် ပြန်ပြီး

“ကိုင်း မင်းတို့သုံးယောက်ကို ငါတို့ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါသိချင် တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ကျွန်တော်တို့စွန်တွေကို ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့အတွက်လား”
ဂျိုးဒေါသဖြင့်မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး” ခေါင်းဆောင်က ယဉ်ကျေးစွာတုံ့ပြန် သည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီနယ်မြေထဲမှာ စွန်တွေလွှတ်ချလိုက်ပြီး အခုလိုအနှောင့် အယှက်ပေးတဲ့အတွက်ပဲ၊ ဒီအလုပ်က အင်မတန်ဂုဏ်သိက္ခာနိမ့်ကျတယ်၊ ဟုတ်လား.....ဂုဏ်သိက္ခာကျတယ်”

သည်အချိန်မှာပင် တောင်ပေါ်သားတွေအားလုံးက အာရုံစူးစိုက်နေ ကြချိန်မှာပင် ဗရစ်သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ၏အင်္ကျီကျက်ကက်အတွင်း မှ လျှောထွက်ပြီး သူ့အားဖမ်းထားသူလက်မှလွတ်မြောက်လျက် ကွက်လပ် ကိုဖြတ်ကာ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလေတော့သည်။ ဂိုဏ်းသားသုံးလေးယောက် သူ့နောက်သို့ ဆူညံစွာပြေးလိုက်ကြသည်။ ခွေးဟောင်သံများ၊ ခွေးအူသံများ များနှင့်တဲများ၊ သေတ္တာများပေါ်တွင် ဖြတ်ပြေးသည့် ဖိနပ်သံများထွက်ပေါ် လာသည်။ ထို့နောက် ရေတွေလောင်းကျသံကြားရသည်။ ရေစည်ကြီးတစ် စည်မြေပြင်ပေါ်သို့ သွန်ကျသည့်ဟန်ဖြစ်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ လိုက်ဖမ်းသူများ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကိုယ်များရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေကြသည်။ ဗရစ်၏ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သက်ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုပေါ်မှ ဗရစ်၏ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံကို သူတို့ကြားရသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် စိတ်ကပေါက်ကရောက်ဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။ ဂျိုးတို့သုံးယောက်ဘက်သို့ သူလှည့်လိုက်စဉ်မှာပင် လမ်းမဆီမှ ရှည်လျားထူးခြားသော လက်ခေါက်မှုတ်သံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်ကို သူတို့ကြားကြရသည်။ ၎င်းတို့ချထားသောကင်းထောက်တစ်ယောက်ထံမှ သတိပေးအချက်ပြသံပင်ဖြစ်သည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ကင်းထောက်ကိုယ်တိုင်ထွက်ခွာစပြုနေသော ပင်မအုပ်စုကြီးရှိရာသို့ ပြေးလာသည်။

“ပုလိပ်တွေ”

သူ အမောတကောပြောသည်။

ဂျိုး ကြည့်လိုက်သောအခါ သံခမောက်ဆောင်းပုလိပ်နှစ်ယောက် ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ ရင်ဘတ်များပေါ်တွင် ငွေကြယ်ပွင့်များ တောက်ပြောင်လျက်ရှိသည်။

“တို့ ထွက်ကြစို့”

ဖရက်နှင့် ချာလီကို သူပြောလိုက်သည်။

ငါးဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်များ ပြေးကြပြီ။ သူတို့က ဂျိုးတို့၏ ပြေးလမ်းတစ်ခုကို ပိတ်ထားသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ပုလိပ်တွေလာနေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဗရစ်ဆင်ပဆန်၏ မလွယ်ပေါက်ဆီသို့ ပြေးကြသည်။ ပုလိပ်တွေက ရပ်တန့်ရန်ဟစ်အော်ပြီး သူတို့နောက်ပြေးလိုက်လာကြသည်။

သို့သော် ကလေးတွေ၏ ခြေက ဖျက်လတ်ပေါ့ပါးသည်။ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သည့်အခါတွင် ကလေးတွေ၏ ခြေကပို၍ဖျက်လတ်ပေါ့ပါးသည်။ လူငယ်ကလေးများ ခြံစည်းရိုးကိုကျော်ပြီး ရှုပ်ထွေးနေသောနောက်ဖေးဝင်းများ အတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ပုလိပ်များ အမြော်အမြင်ရှိကြောင်း မကြာမတင်မှာပင် သူတို့တွေ့ရှိကြရသည်။ ပုလိပ်တွေသည် မလွယ်ပေါက်များအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသဖြင့် ပထမခြံစည်းရိုး

မှာပင် သူတို့လက်လျှော့လိုက်ကြသည်။

ဤနေရာတွင် လမ်းမီးရောင်မရှိပါ။ လူငယ်ကလေးများသည် အမှောင်ထဲတွင် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် စမ်းတဝါးဝါးသွားနေကြရသည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲတွင် သေတ္တာပုံကြီးတွေအမြောက်အမြားရှိနေသဖြင့် သူတို့နာရီတစ်မတ်လောက်လမ်းရှာမရဘဲ ဖြစ်နေကြရသည်။ သူတို့အတတ်နိုင်ဆုံး ထောက်လှမ်းရှာဖွေပြီးထွက်သည်။ သို့သော် သေတ္တာပုံကြီးများထဲမှာပင် ဝဲလည်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ သူတို့သည် ဤသေတ္တာ ဝက်ပါကြီးမှ လွတ်မြောက်သည်။ ခေါင်းမိုးတစ်ခုပေါ်မှနေ၍ အခြားခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ခုန်ချကြရသည်။ ထိုခြံဝင်းထဲတွင် မရေမတွက်နိုင်သော ကြက်ခြင်းအလွတ်များနှင့် ကြုံတွေ့ကြရပြန်သည်။

သည့်နောက်တွင်ကား သူတို့သည် ဗရစ်ဆင်ပဆန်ကို လိုက်ဖမ်းသူများ ရွဲရွဲစိုရသည့် ထောင်ချောက်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထောင်ချောက်ဆင်ထားပုံက အတော်ကလေးပိရိပါးနပ်သည်။ သည်နေရာတွင် မလွယ်ပေါက်က ပျဉ်ချပ်တစ်ခု ပြုတ်ထွက်နေသော ခြံဝင်းပေါက်ဖြစ်သည်။ ထိုပျဉ်ပေါက်တွင် ပျဉ်ချပ်ရှည်ရှည်တစ်ခု ထောင်ထားသည်။ အကြောင်းမသိသူတစ်ဦးသည် ဤပျဉ်ချပ်ကိုဝင်တိုက်မိမည်သာဖြစ်သည်။ ဤပျဉ်ချပ်က ထောင်ချောက်၏ မောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤပျဉ်ချပ်ကိုနည်းနည်းကလေး ထိမိသည်ဆိုလျှင် ခေါင်းပေါ်ရှိရေစည်ပိုင်းကြီးကို ခုထားသောကျောက်တုံးကြီး ပြုတ်ထွက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ကျောက်လုံးကြီးပြုတ်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စည်ပိုင်းကြီးမှောက်လျက်ကျပြီး ပျဉ်ချပ်ကိုဝင်တိုးသူအား ရွဲရွဲစိုစေမည်ဖြစ်သည်။

လူငယ်ကလေးများသည် ထောင်ချောက်ဆင်ထားပုံကို သဘောကျစွာ ကြည့်ရှုလေ့လာကြသည်။ သူတို့အဖို့ ကံကောင်းသည်က ရေစည်ကြီးက သွန်မှောက်ပြီးဖြစ်နေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူတို့အားလုံး ရွဲရွဲစိုနေကြရမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ရှေ့ဆုံးမှသွားသော ဂျိုးက ပျဉ်ချပ်ကို ဝင်တိုးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဒါ ဆင်ပဆန်ရဲ့ နောက်ဖေးဝင်းနဲ့တူတယ်”

ဂျိုး တိုး တိုး ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သူတို့ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်
ယောက်ရဲ့ ဝင်းဖြစ်မယ်”

ဖရက်က သုံးသပ်သည်။

ချာလီက သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်မောင်းများကို သတိပေးသည့်အ
နေဖြင့် ထိကိုင်လိုက်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ရှူး ဘာသံလဲ”

မြေကြီးပေါ်တွင် သူတို့ကုန်းဝပ်လိုက်ကြသည်။ အလှမ်းမဝေးသောနေ
ရာတစ်ခုဆီမှ လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားသံကြားရသည်။ ထို့နောက် ရေကျ
သံကိုကြားရသည်။ ဘုံပိုင်ခေါင်းတစ်ခုမှနေ၍ ရေပုံးတစ်လုံးထဲသို့ ကျသံဖြစ်
သည်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် သူတို့ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာသော ခြေသံကို
ကြားကြရပြန်သည်။ သူတို့ ဝပ်နိုင်သမျှ ဝပ်လိုက်ကြသည်။ အာရုံဖမ်းစား
မှုကြောင့် အသက်မရှူနိုင်ဘဲရှိနေကြသည်။

သူတို့နှင့်လက်တစ်ကမ်းကွာလောက်မှနေ၍ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု
ဖြတ်သွားသည်။ သေတ္တာတစ်လုံးကို နင်းပြီး ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့ တက်သွား
သည်။ ဗရစ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထောင်ချောက်ကိုပြန်ထောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပျဉ်
ချပ်နှင့် ကျောက်တုံးတို့ကို ပြန်ပြီးနေသားကျအောင် ပြုလုပ်နေသံတို့ကြားရ
သည်။ ထို့နောက်စည်ပိုင်းကို ပြန်ထောင်လိုက်ပြီး ရေနစ်ပုံးကို လောင်းထည့်
သံကြားရသည်။ နောက်ထပ် ရေသွားခပ်ရန် သေတ္တာပေါ်မှ သူဆင်းလာစဉ်
တွင် ဂျိုးက သူ့ကိုခုန်ပြီးအုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုမြေကြီးပေါ်သို့
လှဲချလိုက်ပြီးအပေါ်မှ ဖိထားလိုက်သည်။

“အသံမထွက်နဲ့၊ ငါပြောတာနားထောင်”

ဂျိုးက ပြောလိုက်သည်။

“အို... မင်းတို့ပါလား” သူ့အသံက အများကြီး စိတ်သက်သာရာရသွား
သည့် အသံဖြစ်သည်။ “မင်းတို့ဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ငါတို့ ဒီကနေထွက်ချင်တယ်၊ အတိုဆုံးလမ်းဟာအကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါ
တို့ကသုံးယောက်၊ မင်းကတစ်ယောက်တည်း....”

“အဲဒါကဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါက ဟုတ်ပါပြီ” ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်စကား

ဖြတ်ပြီး ပြောသည်။ “မင်းတို့ကို အပြင်ထွက်တဲ့လမ်း ငါအခုချက်ချင်းလိုက် ပြမယ်၊ မင်းတို့ကို ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ငါ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြ၊ ဆားဘက် ကို ခြေတစ်လှမ်းမှ မထွက်ကြနဲ့၊ ခဏလေးပဲ မင်းတို့ အပြင်ရောက်သွားမယ်”

မိနစ်အတော်ကြာသောအခါ သူတို့သည် ခြံဝင်းတစ်ခုပေါ်မှ ခုန်ချပြီး မည်းမှောင်သော လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြ သည်။

ဆင်ပဆန် လက်ညှိုး ညွှန်လျက်

“ဒီလမ်းအတိုင်းလိုက်သွားကြ၊ နှစ်ပြလောက်ရှိရင် ညာဘက်ချိုး၊ နောက် သုံးပြကျရင် ညာဘက်ကိုထပ်ချိုး၊ ယူနီယံလမ်းမကြီးကို မင်းတို့ရောက်သွား လိမ့်မယ်၊ သွားကြပေတော့”

သူတို့ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသည်။ ထိုအချိန်တွင် အောက်ပါအကြံပေးချက်ကိုရရှိကြသည်။

“နောက်တစ်ခါလာရင် မင်းတို့စွန့်တွေကို ယူခဲ့ကြ၊ အဲဒီ စွန့်တွေ မင်းတို့ အိမ်ကို ပါသွားမယ်”

၅

အိမ်ပြန်ရောက်ခြင်း

ဗရစ်ဆင်ပဆန်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သူတို့သွားကြရာ ယူနီယံလမ်း
မကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပျက်ခြင်း
မရှိဘဲ တောင်ပေါ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြသည်။ တောင်ကမ်းပါးစွန်း
မှနေ၍ ငရဲတွင်းသို့ သူတို့ငုံ့ကြည့်ကြသည်။ ညိုညိုညိုညိုအသံများ ပုံမှန်
အတိုင်း ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

“ငါတစ်သက်လုံး အဲဒီကို ဘယ်တော့မှ မဆင်းတော့ဘူး၊ မီးထိုးသမား
ကြီးလည်း ဘာဖြစ်သွားမလဲမသိဘူး”

ဖရက်ကအတော်ကြီး မကျေမချမ်းသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့မသေမပျောက် ပြန်ရောက်လာတာ အများကြီးကံကောင်းတယ်”
ဂျိုး ကအကောင်းဘက်မှတွက်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့လုပ်ဆောင်မှုတွေ အဲဒီမှာအများကြီးကျန်ရစ်တယ်၊
မင်းရဲ့လုပ်ဆောင်မှုကပိုများတယ်”

ချာလီက ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သည်။

ဂျိုးက

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ကျရင် ပြဿနာတွေအများကြီးထပ်ပြီးတွေ့

ရဦးမယ်၊ ကဲ သွားမယ် သူငယ်ချင်းတို့”

သူထင်သည့်အတိုင်းပင် ဘေးတံခါးသေ့ခတ်ထားသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ထမင်းစားခန်းကိုကွေ့ပတ်ကာ သူခိုးတစ်ယောက်လိုပင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှဝင်ရောက်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းကြီးကိုသူပတ်ပြီး လှေကားဆီသို့ ခြေဖွဖွနင်းကာ လျှောက်သွားစဉ်မှာပင် သူ၏ဖခင် စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ကြသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိမည်ကို သိရှိသဖြင့် ဂျိုးသည် အရူးတစ်ယောက်လို ရယ်မောလိုက်ချင်သည်။ အမှန်တကယ်တွင်မူ သူ၏ပုံသဏ္ဍာန်က သူထင်ထားသည်ထက်ပင် ပိုမိုဆိုးရွားနေပါသည်။

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန် တွေ့မြင်နေရသည်မှာ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်၊ ဦးထုပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီများ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာလည်း တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ထားသဖြင့် အစွန်းအထင်းများ၊ အပြောက်အကွက်များ ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် နှာခေါင်းကြီးသည် ကြည့်မကောင်းလောက်အောင်ပင် ရောင်ကိုင်းနေသည်။ မျက်ခုံးတစ်ဖက် စုတ်ပြဲနေသည်။ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကွဲပြီးရောင်နေသည်။ ပါးတွင်အစင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ လက်ခေါက်များတွင် သွေးတွေထွက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီသည် လည်ပင်းမှခါးအထိ ပွင့်ထွက်နေသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုသဘောလဲ ခင်ဗျာ”

နောက်ဆုံးတွင် ဗရွန်ဆန်စကားပြောလိုက်နိုင်သည်။

ဂျိုး စကားမပြောနိုင်ဘဲ မတ်တတ်ကြီးရှိနေသည်။ တစ်ညလုံးဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းတည်းဖြင့် တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှသော ကမောက်ကမဖြစ်ရပ်များ အားလုံးကိုပါဝင်အောင်သူပြောဆိုရမည်။

“မင်းမှာ ပါးစပ်မရှိတော့ဘူးလား”

မစ္စတာဗရွန်ဆန် စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်.....ကျွန်တော်”

“အင်း အင်း ပြောပါ”

သူ့အဖေက အားပေးသည်။

“ကျွန်တော် ငရဲတွင်းကိုရောက်သွားပါတယ်”

ဂျိုး ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာကတော့ အဲဒီအတိုင်းတကယ်တူတာပဲ၊ တကယ်တူ တူတာပဲ”

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်ခပ်တည်တည်ကြီးပင် ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ ကြိုးစားကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီ။

“ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတဲ့ ငရဲတွင်းဆိုတာ ဒုစရိုက်သမားတွေနေတဲ့ ငရဲပြည် တော့မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တစ်နေရာရာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်၊ ဟုတ်လား”

ဂျိုးက သူ့လက်ကို အောက်ဘက် ယူနီယံ လမ်းမကြီးဆီသို့ ရှေ့ယမ်း ပြလိုက်ပြီ။

“အဲဒီမှာပါခင်ဗျာ”

“အဲဒီနာမည် ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်ပေးတာပါ”

ဂျိုးက ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ဝန်ခံလိုက်သည့်အလား ဖြေလိုက်သည်။

“အင်မတန်လိုက်တဲ့နာမည်ပဲ၊ တင်စားမှုတကယ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါထက် ကောင်းတာမရှိတော့ဘူး၊ ကျောင်းမှာ မင်းအင်္ဂလိပ်စာ တော်တော်ကောင်း ပုံရတယ်”

ယင်းသို့ ပြောလိုက်သည့်အတွက် ဂျိုးဝမ်းမသာပါ။ ကျောင်းမှာ သူမ ရှက်ရသည်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာ တစ်ခုပဲရှိသည်။

ယခုကဲ့သို့ သူစိတ်ဆင်းရဲစွာနှင့် အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းစွာ ရပ်နေ သည်ကို မြင်ရသောအခါ မစ္စတာဗရွန်ဆန်သည် သူငယ်စဉ်ကလေးဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်စာနာပြီး ကြည့်ရှုမိတော့သည်။ ထိုအချက်ကို ဂျိုး ယုံကြည်နိုင်ဖွယ် ရာမရှိပါ။

“ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက်တစ်ခုလိုနေတာကတော့ စကားပြောဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ရေချိုးဖို့ရယ်၊ ဟောလောင်ရယ်၊ ပတ်တီးရယ်ပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အိပ်လိုက်ဖို့”

ပဲ၊ အိပ်နိုင်သမျှ အိပ်လိုက်ဖို့ပဲ၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် မင်းတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ပြီး နာနေမှာ သေချာတယ်”

ညတစ်နာရီထိုးသောအခါ ဂျိုးသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်ကို ဆွဲ၍ လိုက်သည်။ သည့်နောက်ပိုင်းတွင် သူ့သိရှိရသည်ကတော့ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသော တံခါးခေါက်သံ တိုးတိုးညင်းညင်းဖြစ်သည်။ တံခါး ခေါက်သံသည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေ သည်ဟု ထင်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကာ ထထိုင်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်ထိုးဝင်နေပြီဖြစ်သည်။ နေသာသောနေ့ တစ်နေ့ပင်ဖြစ်သည်။ သူက သမ်းဝေသည့်အနေဖြင့် လက်များဆန့်တန်း လိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားသည်။ သူ၏ လက်များသည် မြှောက်လိုက်စဉ်ကထက် ပိုပြီးမြန်မြန်ပြန်ကျလာကြသည်။ သူ့လက်များကို သူပြူးတူးပြုတ် ကြည့်မိသည်။ ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန် လည် မှတ်မိလာသည်အထိ သူငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူညည်းညူလိုက်သည်။

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“အေး... ငါကြားတယ်၊ ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ”

သူ အော်လိုက်သည်။

“ရှစ်နာရီ” ဗက်ဆီ၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ “ရှစ်နာရီ” ထိုးနေပြီ ကိုကို၊ ကျောင်းနောက်မကျချင်ရင် မြန်မြန်လုပ်”

“ဘုရားသခင်”

သူကကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်သည်။ တောင့်တင်းနေသောကြွက် သားများ အရမ်းနာသွားသဖြင့် သူညည်းတွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကု လားထိုင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းသတိထားပြီး ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့စောစောမနိုးတာလဲ”

သူ ဟောက်လိုက်သည်။

“ဖေဖေကအိပ်ပါစေဆိုလို့”

ဂျိုး ညည်းတွားလိုက်ပြန်သည်။ သည်ညည်းတွားပုံက တစ်မျိုးဖြစ်

သည်။ ထို့နောက်သမိုင်းစာအုပ်ကို သူတွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအခါ သူ ထပ်ပြီး ညည်းကိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ ညည်းသည်က နောက်ကြောင်းတစ် မျိုးဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သွားနှင့်၊ ငါ ခု ချက်ချင်း ဆင်းခဲ့မယ်”

သူ အော်လိုက်သည်။

သူအောက်ထပ်သို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆင်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူ လှေကားမှ ဆင်းသည်ကို ဗက်ဆီကြည့်နေမည်ဆိုလျှင်မူ သူတစ်ထစ်ချင်း သတိထားပြီး ဆင်းနေရသည်ကို သူမ အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် နာကျင်မှုကြောင့် သူ့မျက်နှာရှုံ့တွသွားရသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင်လည်း သူ့မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြန်သဖြင့် ဗက်ဆီ တွေ့ သွားပြီး ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ သူ့ထံသို့ပြေးလာသည်။

“ဂျိုး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက တုန်ယင်ချောက်ချားစွာမေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ယာဂုပန်းကန်ထဲသို့ သကြားထည့်ရင်း သူအော်လိုက်သည်။

“အို....မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ငါ နောက်ကျနေပြီ၊ အစားကောင်းကောင်း စားပါရစေ”

သူမ၏စကားကို သူဖြတ်ပြီးပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မစွပ်စွန်ဆန်က ဗက်ဆီကို မျက်နှာရိပ်ပြလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် မိန်းကလေးသည် ဇေဝေဝါဖြင့်ပင် နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ယင်းအတွက် ဂျိုးက သူ၏မိခင်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ထို့ပြင် သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အတွက် မည်သို့မျှဝေဖန်ချက် မပြုသည်ကိုလည်း သူကျေးဇူး တင်ရပြန်သည်။ သူမကိုဖခင်က ပြောထား၍ပင်ဖြစ်မည်။ ထိုအချက်သေချာ သည်။ ကလေးကိုစိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့ဟု ဖခင်က ပြောထား ပေမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် မိခင်က မည်သို့မျှနေမည် မဟုတ်ပါ။ သူမ၏ပုံစံ မဟုတ်ပါ။

ယင်းသို့သူတွေ့ပြီးနောက် တစ်ယောက်တည်း စားနေရသော နံနက်စာ

ကို မြန်မြန်စားသောက်သည်။ သို့သော် သူ၏မိခင်သည် သူ့အတွက် စိုးရိမ်မှုဖြင့် ပျာယာခတ်နေကြောင်း သူတိပြုမိပါသည်။ ကျောင်းစာအုပ်များကို သားရေပတ်ကြိုးတွင် တွဲလောင်းဆွဲလျက် သူ့ကျောင်းသို့ ထွက်ခွာသောအခါ မိခင်ကအထူးတလည်ပင် ကြင်နာယုယသော အမူအရာဖြင့် သူ့ကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သည်မျှမကပါ။ သူ့လမ်းထောင့်သို့ရောက်သည်အထိ သူ့မိခင်သည် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိပါသည်။

သို့သော် သူ့အဖို့ သည့်ထက်ပိုပြီး အရေးကြီးသည့် အချက်ကတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းပြီး နာကျင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ခြေတစ်လှမ်းကို မနည်းပင် ကြိုးစားပြီးလှမ်းနေရသည်။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းခြင်းသည် ဒုက္ခဝေဒနာ တစ်ခါခံစားရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ သမံတလင်း စင်္ကြံမှ နေရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်မှာလည်း သူ၏ ရောင်ကိုင်းနေသော မျက်လုံးများကို ကျိန်းစပ်စေလှပါသည်။ သူ၏ ဒဏ်ရာများကပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်ကြသလို သူ၏ အရိုးအဆစ်များနှင့် ကြွက်သားများကလည်း ပိုပြီးပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်ကြပါသည်။ သူ လှုပ်ရှားဖို့ကြိုးစားလိုက်တိုင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှ ကြွက်သားများ အားလုံးက ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြကြပါသည်။

သူ၏လက်ချောင်းများမှာလည်း ဆိုးရွားစွာပင် ရောင်းကိုင်းနေကြပါသည်။ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျှင်လည်း နာသည်။ ပြန်ဖြန့်လိုက်လျှင်လည်း နာပါသည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာလည်း လက်ကောက်ဝတ်မှ တံတောင်ဆစ်အထိ နာနေကြသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိုးသော တစ်ဖက်လူ၏ လက်သီးချက်များကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လက်ဖျံနှစ်ဖက်ဖြင့် တွက်ကာ ခါထုတ်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဗရစ်ဆင်ပဆန်ကော သူ့လိုပဲ နာကျင်နေသလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သူလည်း ငါလိုပဲ နာနေမှာပဲ ဟူသော အတွေးကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လူကြမ်းကလေးကို စိတ်ထဲ မှ ရင်းနှီးတွယ်တာလိုက်မိသည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူသည် လူအားလုံး၏ အာရုံစိုက်ရာဖြစ်နေကြောင်း ဂျိုးချက်ချင်းပင် သတိပြုမိရတော့သည်။ လူငယ်ကလေးများသည် သူ့အနီးသို့ အထူးပင် အံ့ဩသောအမူအရာဖြင့် ချဉ်းကပ်